1

ஸ்ரீ:

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமடல்.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம்

உபய வேதாந்த வித்வான் அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னோருரைகளைத்தழுவி எளிய நடையில்

தெளிய எழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

காஞ்சீபுரம் யுனைட்டேட் அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

84
ACC No. 178829

1927.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விளம்பரம்.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும் அவற்றின் விலையும்:—

	ரூ.	அ.	ப.
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—தெளிவுரை.	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	1	4	0
நாச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை	2	0	0
பெருமாள் திருமொழியின் விரிவுரை	2	0	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	1	12	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	1	12	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	(அச்சில்)		
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	0	10	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	0	8	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தின் தெளிவுரை ...	0	8	0
ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தின்—விஸ்தாரமான மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் (தெலுங்கு லிபி).	1	8	0
ஸ்ரீஸ்தவத்தின் ஷை ஷை ...	0	6	0
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின் ஷை	0	12	0
ஆசார்யஹ்ருதய தாத்பர்யஸங்க்ரஹம் (தெலுங்குலிபி).	(அச்சில்)		
ஸ்ரீவசந பூஷண ஸாரம்	(அச்சில்)		
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்தலிபி) [ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள்].	0	6	0
ஸுதர்சந சதகம்—மணிப்ரவாள வியாக்கியானம். 26 ச்லோகம்வரை 1-ஸஞ்சிகை.	0	10	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	0	4	0
திவ்யப்ரபந்த வைபவ விவேகம் (ஸம்ஸ்க்ருத நூல்)...	0	8	0

[இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.]

இவை கிடைக்குமிடம் :—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G. T. மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமடல்.

பெரிய திருமடல் என்னும் இத்திவ்ய ப்ரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்— என்பன ஆறு திவ்ய ப்ரபந்தங்களாம்.] ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் மூன்ருவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் பத்தாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

ஆழ்வார் திருமடலருளிச் செய்யவேண்டிய காரணத்தையும், மடலின் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றையும், திருமடற்பிரபந்தம் ஒரே

பாட்டு என்பதற்கு உள்ள உபபத்திகளையும், ப்ராஸங்கிகமாக மற்றும் பல விஷயங்களையும் சிறிய திருமடல் முன்னுரையில் விரித்துரைத்தோம்; அங்கே கண்டு கொள்க.

பரகாலநாயகி, கீழே சிறிய திருமடலில்—எம்பெருமான் பதறி ஓடிவந்து மேல்விழுந்து தன்னைப் புணர்வதற்காக மடலூர்வேனென்று சொன்னவிடத்திலும் அவ்வெம்பெருமான் வந்து தோன்றிலனாகவே மடலெடுத்தே தீர்வதென்கிற தனது திண்ணிய துணிவை மீண்டும் விரிவாகக்கூறுகின்றாள் இப்பெரிய திருமடலில். சிறிய அஸ்த்ரம் விட்டதில் காரியம் கைகூடவில்லையென்று பார்த்துப் பெரிய அஸ்த்ரம் விடுகிறாள் போலும்.

கீழே கழிந்த திருமடல் நூற்றைம்பத்தைந்து அடிகளினாலமைந்த கலி வெண்பா வாதலால் அது சிறிய திருமடலென்றும், இஃது இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றே ழடிகளினாலமைந்த கலி வெண்பா வாதலால் பெரிய திருமடலென்றும் வ்யவஹரிக்கலாயிற்று.

நாயகனும் நாயகியும் தெய்வ வசத்தால் ஏகாந்தமான ஓரிடத்திலே ஸந்தித்துப் பரஸ்பரம் காதல் கொண்டு கொடுப்பாருமடுப்பாருமின்றித் தமது விருப்பத்தின்படி களவுப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்தபின்பு ஆற்றாமைவிஞ்சி அதனால் நாணம் முதலியன அழிந்து இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது வடிவத்தையும் ஊரையும் பேரையும் தமது ஊரையும் பேரையும் ஒரு படத்திலெழுதி அந்தச் சித்திர படத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒரு குதிரை புருச்செய்வித்து அதன்மீது தாம் ஏறி அதனைப் பிறரால் இழுப்பித்து வீதிவழியேபலருங்கூடும் பொதுவிடங்களிலெல்லாம் செல்லுபவராவர்; இது, மடலூர்தலெனவும் மடன்மாவேறுதலெனவும் படும். இதற்குப் பயன்—இவரது இக்கடுந் தொழிலைக்கண்டு அதனால் இவரது பெருவேட்கையை யுணர்ந்து நாயகனோ நாயகியோ தானே ஓடிவந்து கூடுதல், உறவினராயினும் அரசனாயினும் வெளிப்படையாக மணஞ்செய்விக்கப் பெறுதல், இல்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல் ஏதேனுமாம். இம்மடற்றிறம் ஆடவர்க்கே பெரும்பாலும் உரியது. அளவுக்கு விஞ்சின ஆசையின் மிகுதியால் மகளிர்க்கும் சிறுபான்மை வரும். அன்றியும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே உரியதென்றும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலர்க்குமுரியதென்றும் உணர்க.

ஆழ்வாருடைய திருமடல்களிரண்டும்— 'மடலூர்வேன், மடலூர்வேன்' என்று பகட்டினவளவே யன்றி மெய்யே மடலூர்ந்தமையில்லை. சிறியதிருமடலில் வாஸவதத்தையை எடுத்துக்காட்டினதுபோல் இப்பெரிய திருமடலில் ஸீதை, வேகவதி, உலூபிகை, உஷை, பார்வதி என்னும் மாதர்களை மடலூர்ந்தவர்களாக ஆழ்வார் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது கொண்டு 'அந்த மாதர்கள் மடலூர்ந்தார்கள்' என்று எண்ணவேண்டா; பின்னை அவர்களை இவர் எடுத்துக் காட்டினது எதுக்காக வென்னில்; கேண்மின்;—'பேறு பெறுவதற்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யொன்றுங்கூடாது; காஷ்ட லோஷ்டாதிகளான அசேதநம்போலே வாயடைத்துக் கிடக்கவேண்டும்; எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமானபோது தானே பேறு பெறுவிப்பன்' என்றுகொண்டிருப்பார்களின் கொள்கையைத்தள்ளி 'என்னை விரைவில் சேர்த்துக்கொள், என்னை விரைவில் சேர்த்துக்கொள்' என்று பதறுகை வேண்டுமென்பதை ஸ்தாபிக்க நினைத்த ஆழ்வார், ஸாமாந்யமாக உலகத்திலுள்ள பெண்கள் தங்கள் கணவனோடு சேர்வதற்கு எவ்வாறு பதறுகின்றார்களோ அவ்வாறாகவேதான் பகவத்காமுகர்களும் பகவானோடு சேர்வதற்குப் பதறவேண்டுமென்று நிரூபிக்கவேண்டி, 'அப்படி பதறின பேர்களுண்டு; தங்கள் இஷ்டவிஷயத்தில் காதல் கிளர்ந்து நிர்ப்பந்தரூபமாகக் கலந்து மகிழ்ந்த அக்காதலிகளை யாரும் பழித்திலர்; அவர்களுடைய காமத்தை மஹர்ஷிகள் கொண்டாடியே யிருக்கின்றனர்' என்பதற்காகச் சில பெண்ணரசிகளை எடுத்துக்காட்டின ராழ்வார் என்றுணர்க.

ஆகவே, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தால், மடலூர்வதாவது பேற்றுக்குப்பதறுவதைக் காட்டுகிறவளவேயன்றி மற்றபடி ஹேயமான க்ரியாகலாபமல்ல வென்பதும் உய்த்துணரத் தக்கது. காமத்தின் அதிசயத்தைக் காட்டும் வகையில் மடலூர்தல் என்னுஞ் சொல்லைத் தமிழர் உபயோகித்திருப்பதால், ஹேயமான காமத்தின் ஸ்தாநத்திலே பகவத் காமத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார்கள் தமது காமாதிசயத்தை அந்த மடல்சப்தத்தையிட்டே வெளியிட்டார்கள் என்னுமிதுவே ஸாரம். பகவத்காமம் அளவற்றிருந்தாலும் பதறலாமோ என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் சிறிய திருமடல் முன்னுரையில் விரிய வரைந்தோம்.

சிறிய திருமடல் போலவே இப்பெரிய திருமடலும் ஸ்த்ரீத்வ பாவனையாலே அருளிச் செய்வதாம்; "மானேக்கினன்ன நடையா ரலரேச ஆடவர்மேல், மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமும், தென்னுரையிற் கேட்டறிவதுண்டதனையாம் தெளியோம்"— "என்னுடைய நெஞ்சுமறிவு மினவளையும் பொன்னியலு மேகலையுமாங் கொழியப் போந்தேற்கு"—"என்னுடைய பெண்மையு மென்னலனு மென்முலையும்......,முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக்காப்பதோர் மன்னுமருந் தறிவீ ரில்லையே" இத்யாதி ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் ஸ்த்ரீஸமாதி வெளிப்படுமாறு காண்க. ... ... *

பெரிய திருமடலின் தனியன்.

(பிள்ளை திருநறையூரரையர் அருளிச் செய்தது.)

நேரிசை வெண்பா.

பொன்னுலகில் வானவரும் பூமகளும் போற்றிசெயும்
நன்னுதலீர் நம்பி நறையூரர்—மன்னுலகில்
என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாகில்
மன்னு மடலூர்வன் வந்து.

நல் நுதலீர்	அழகியநெற்றியையுடையமாதர்காள்!,
பொன் உலகில் வானவரும்	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்
பூ மகளும்	தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டியும்
போற்றி செய்யும்	தோத்திரம் செய்யப்பெற்ற
நறையூரர்	திருநறையூரில்எழுந்தருளியிருப்பவனும்
நம்பி	கல்யாண குணபரிபூர்ணனுமான எம்பெருமான்
மன் உலகில்	ப்ரவாஹதோ நித்யமான இந்நிலத்தில்
என் நிலைமை கண்டும்	எனது அவஸ்தையைக் கடாக்ஷித்தும்
இரங்கார் ஆம் ஆகில்	க்ருபை செய்தருளாவிடில்
வந்து	திருப்பதிகள்தோறும் வந்து
மன்னு மடல் ஊர்வன்	நித்தியம் மடலூர்ந்து கொண்டேயிருப்பேன்.

—***—இது ஆழ்வாருடைய பாவனையாகவே பேசின பாசுரம். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி வணங்குதல், அவர் அவதரித்த ஊரைச் சொல்லிப் புகழ்தல், அவர் அருளிய ஸ்ரீ ஸூக்தியின் பெருமையையோ உட்கருத்தையோ எடுத்துரைத்தல் ஆகிய இவை பெரும்பாலும் தனியன்களில் வரும். இத்தனியன் அங்ஙனல்லாமல் ஆழ்வார் பிரபந்தம் பேசுகிற பாவனையாகவே அமைந்துளதென்பதும், இதனால் இத்தனியன் அருளிச்செய்த ஆசிரியர்க்கு ஆழ்வாருடைய த்யாநம் முற்றி பாவநாப்ரகர்ஷத்தால் தந்மயத்வம் உண்டாயிற்றென்பதும் அறியத்தக்கன.

நன்னுதலீர்! என்கிற ஸம்போதநம்—ஸ்த்ரீபாவமடைந்த ஆழ்வார் [பரகால நாயகி] தோழிகளை நோக்கி விளிப்பதாகக் கொள்க. பரமபதவாஸிகளான நித்யஸூரிகளும் பெரிய பிராட்டியாரும் வந்து மங்களாசாஸநம் செய்யப்பெற்ற திருநறையூரெம்பெருமான் என் ஆற்றாமையைக் கண்டும் ஓடிவந்து கலவி செய்தருளாவிடில் மடலூர்வது தவிரமாட்டேனென்கை. பொன்னுலகு என்று ஸ்வர்க்க லோகத்தைச் சொல்லவுமாம். பூமகனும் என்றும் பாடமுண்டு; பூவிற் பிறந்த பிரமனும் என்றபடி.

போற்றி—இகாவிகுதிபெற்ற தொழிற் பெயர்; இனி, போற்றி செயும் என்பதற்கு—போற்றி என்ற சொல்லைக்கொண்டு வாழ்த்தப் பெற்ற எனினுமாம்: இப்பொருளில் போற்றி என்பது போற்றிய என்னும் வியங்கோளின் அநுகரணம்; ஈறு தொக்கு வந்ததென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

இத்திருமடலின் தாத்பர்யஸங்க்ரஹம்.

[இத்திருமடல் மற்றப் பிரபந்தங்களைப்போல நாலடிகொண்ட பாட்டுடைத்தல்லாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முழுதும் ஒரே வாக்கியார்த்தமா யிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையிட்டுக்கொண்டு போவதில் ஆங்காங்கு பதப்பொருள்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் நெஞ்சிற் பதிவது அரிதாயிருக்கு மாகையாலே அக்குறை நீங்க, மூலத்தைப் பெரும்பான்மை தழுவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாத்பர்யம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர் தம் மனம் தெளிய.]

எம்பெருமான் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே சயனித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி திருவடி வருடப்பெற்று ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்காக யோக நித்திரை செய்தருளுமளவில், தனது திரு நாபிக்கமலத்திலே நான்முகக் கடவுளை ஸ்ருஷ்டிக்க, அப்பிரமன் நான்கு வேதங்களை வெளிப்படுத்தினான். அந்த வேதங்களில்—தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று நான்கு புருஷார்த்தங்கள் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மோக்ஷ மென்பது சரீரம் முடிந்த பிறகு கிடைக்கக்கூடிய புருஷார்த்தமென்று ஓதப் பட்டுள்ளது. அப்புருஷார்த்தத்தைப் பெற விரும்புமவர்கள் கனிகளையும் இலைகளையும் தின்று தாபஸர்களாய்க் குடிசைகளில் வஸித்தும் ஸூர்ய கிரணங்களைப் பக்ஷித்தும் நீர்நிலங்களில் மூழ்கிக் கிடந்தும் இப்படியே பல பல பாடுகள் பட்டு முடிவில் இவ்வுடலை யொழித்து மோக்ஷத்துக்குச் சென்றார்களென்று ஏடுகளில் எழுதி வைத்திருப்பதைப் படிக்குமித்தனையேயன்றி, 'இன்னான் இன்ன காலத்தில் மோக்ஷமடைய நான் கண்டேன்' என்று மெய்யே கண்டறிந்தார் சொல்லக் கேட்டதேயில்லை. ஆகையாலே மோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தமே பொய்யானது. அது மெய்யே உண்டென்னில்; 'ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஸூக்ஷ்மமான ரந்த்ரத்தின் வழியே போய் மோக்ஷத்தைப் பெற்று வந்தேன்' என்று வந்தாரொருவரைக் காட்டிச் சொல்லுங்கள்: அங்ஙனே காட்டமாட்டாமல் 'அவன் மோக்ஷமடைந்தான், இவன் மோக்ஷமடைந்தான்' என்று பழம்பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிற அவிவேகிகளுக்கு நாம் என்ன சொல்வது!.

அந்த மோக்ஷ வார்த்தையை விட்டுத் துலையுங்கள். மற்ற தர்மார்த்த காமமென்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களுள் முதலான தர்மத்தை அநுஷ்டித்த மஹான்கள் — தேவலோகத்திற் சென்று தேவர்களால் கொண்டாடப்பெற்றுச் சீரிய சிங்காசனத்திலே யிருந்துகொண்டு, ஆங்கு அப்ஸரஸ்ஸ்த்ரீகள் சாமரம்வீசிக்கொண்டே அருகே நின்று புன்முறுவல் செய்ய அதனை அநுபவித்தும், அவர்களது கடாக்ஷ வீக்ஷணங்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தும், அங்கேயுள்ள அழகிய கற்பகச் சோலைகளிலே அந்த மாதர்களுடனே கூடி விளையாடியும், அலங்காரங்களாற் சிறந்த அழகிய மண்டபத்தில் அம்மாதர்கள் வீணை வாசிக்கக்கேட்டு ஆநந்தித்தும், சிறந்த மாடமாளிகைகளில் அம்மாதர்கள் ஆச்சரியமாக விரித்த படுக்கையின்மேல் படுத்துக்கொண்டு இனிய தென்றற்காற்று வீசப்பெற்று அழகிற் சிறந்த அம்மாதர்களின் ஸம்ச்லேஷத்தைப் பெற்றும் இப்படியாகச் சில போகங்களை அநுபவித்து மகிழ்வர்கள்; இது வாய்த்து தர்ம புருஷார்த்தத்தாற் பெறும் பேறு.

இரண்டாவதான அர்த்த புருஷார்த்தத்தின் பலனும் இப்படிப்பட்டதேயாம். (ஏனென்றால், அர்த்தமுள்ளவர்களே தர்மமநுஷ்டிப்பவர்களாதலால் தர்மத்தின் பலனைக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதுதானே அர்த்தத்திற்கும் பரம்பரயா பலனைத் தேறக்கடவது.) ஆக, தர்மம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த்தங்களாலும் (கீழ் விவரித்தபடி) காமபுருஷார்த்தமே பலனைப் பெறப்படுதலால் காமமே ப்ரதாந சேஷியான புருஷார்த்தமென்றும் அறம் பொருள்கள் அக்காமத்திற்கு சேஷபூதமான புருஷார்த்தங்களென்றும் கொண்டு காமத்தையே நாம் கடைப்பிடித்தோம். அது தன்னில், ஆபாஸமான காமத்தை யொழித்து ஸ்திரமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயுமுள்ள பகவத் காமத்தைப் பற்றினோம். அது கை புகுவதற்காக இப்போது நாம் மடலூரத் துணிந்தோம். 'நாயகனை நோக்கி நாயகியானவள் மடலூரத் தகாது' என்று தமிழர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோமாகிலும் நாம் இவ்விஷயத்தில் தமிழர் மரியாதையை உதறித்தள்ளுவோமத்தனை; 'ஸ்த்ரீகளுக்கு மடலூருகையே புருஷார்த்தம்' என்று உபபாதிக்கிற ஸ்ரீராமாயணாதிகள் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் உள்ளனவாகையால் நாம் அவ்வடநெறியையே பேணி மடலூரக் கடவோம்.

என்னைப்போலே காம புருஷார்த்தத்தை விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்,) சந்தநத்தின் தன்மையை அறியாத

வர்கள்; குழலோசையிலே ஈடுபடாதவர்கள்; காளைகளின் கழுத்திலே மணி கட்டின ஒலி கேட்டுச் சுருண்டு போகமாட்டாதவர்கள்; பனைமரத்தின்மீது வாயலகு கோத்திருக்கின்ற அன்றிற் பறவையின் ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டு உருகி யிரங்காதவர்கள்; நாயகனை யொழியவும் நிலாவிலே படுக்க வல்லவர்கள்; மன்மதன் தனது புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகிக்கவும் மடலூரப் புறப்படாமல் சலியாதே யிருப்பவர்கள்; தனிக் கிடையிலே தென்றல் வந்து வீசவும் தீக்கதுவினாற்போலே வருந்துதலின்றியே பரம ஸுகமாக உறங்கவல்ல அரஸிக புஞ்ஜங்கள் பின்னையும் ஒரு சுற்றுத் தடிக்கட்டும்; நாயக விரஹத்துக்கு வாடாதே வதங்காதே கிடந்து மேன்மேலும் செல்வங்களை அநுபவிக்கட்டும். அப்படிப்பட்ட அரஸிக ஸ்த்ரீகளைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை.

நாயகனைப்பிரிந்துதரித்திருக்கமாட்டாதேமடலூருமாபோலே புறப்பட்டுப் பின் சென்று மகிழ்ந்த மஹாநுபாவைகளான மாதர்களில் சிலரைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். தசரத சக்ரவர்த்தியின் வார்த்தையை ஆதரித்துத் திருவபிஷேகத்தை யொழிந்து ராஜ்யத்தை உபேக்ஷித்து மிகக் கொடிய காட்டிலே இராமபிரான் எழுந்தருள ஸீதாபிராட்டியும் கூட எழுந்தருளவில்லையா?. அழகிற் சிறந்த வேகவதி யென்பாளொரு கன்னிகை தான் தனது காதலனைக் காணவொண்ணாதபடி தமையன் தடுக்கச் செய்தேயும் அதனை லக்ஷ்யம் பண்ணாமல் பதறிச் சென்று போர்க்களத்திலே போய் நாயகனைப் பற்றிப் பிடித்து நகரத்திலே கொணர்ந்து புணர்ந்தாளன்றோ. உலூபிகை யென்கிற நாக கன்னிகை அர்ஜுநனைக் கண்டு காமுற்றுத் தனது நகரத்திற்கு அவனை யழைத்துக்கொண்டு சென்று அநுபவித்து மகிழவில்லையா?; மஹாபாரதத்திலுள்ள இக் கதையை நீங்கள் கேட்டதில்லையா? இன்னமும், பாணாஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள் சித்ரலேகை யென்னும் தன் தோழி மூலமாக அநிருத்தாழ்வானை வரவழைத்துக்கொண்டு ரமிக்க வில்லையா? உங்களுக்கு நான் எத்தனை திருஷ்டாந்தங் காட்டுவேன்? பார்வதியானவள் * ஊன்வாட வுண்ணாது உயிர் காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து தான் வாட வாடத் தவஞ் செய்து பரமசிவனைப் பெற்று மகிழ்ந்தாளென்கிற கதை உங்களுக்குத் தெரியாதா? இவ்வளவும் நான் சுருங்கச் சொன்னேன்; விஸ்தரித்துச் சொல்ல வ்யாஸபராசராதிகளே வல்லவர். இந்தப் பழங் கதைகள் கிடக்கட்டும்;

யானுற்ற நோயை யான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்;—நான் திருநறையூ ரெம்பெருமானை ஸேவிக்கச் சென்று ஸந்நிதியுள்ளே புகுந்து பார்த்தேன்; பார்த்தவுடனே அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமார்பு திருவதரம் திருவடி திருக்கை திருக்கண் ஆகிய இவ்வவயவங்கள் நீலகிரிமேல் தாமரைக்காடு பூத்தாற்போல் பொலிந்தன; திருவரைநாண் திருத்தோள்வளை திருமகர குண்டலம் ஹாரம் திருவபிஷேகம் ஆகிய திருவாபரணங்கள் பளபள வென்று ப்ரகாசித்தன. அவ் வெம்பெருமான் பக்கத்தில்—அன்னம் போன்ற நடையழகும் மான் போன்ற நோக்கழகும் மயில் போன்ற கூந்தலழகும், மின்போல் நுண்ணிய இடையழகும், வேய் போன்ற தோளழகும், செப்புப் போன்ற முலையழகும், கோவை போன்ற வாயழகும், கெண்டை போன்ற கண்ணழகு முடையளான பெரிய பிராட்டியார் இளவஞ்சிக் கொடிபோலே நின்றதையுங் கண்டேன்; கண்டதும் அறிவு போயிற்று; பல விகாரங்களுண்டாயின. இப்படி வருத்தப்படாநின்ற எனக்குக் கடலோசை வந்து மேன்மேலும் ஹிம்ஸையைப் பண்ணுகின்றது; எல்லார்க்கும் இனிதான நிலா எனக்குத் தீ வீசுகின்றது; குளிர்ந்த நிலா சுடும்படியாக ஸங்கல்பித்தவனுரோ அறியேன்.

இவ்வளவேயோ?; எல்லார்க்கும் ஆநந்தகரமாக மலயபர்வதத்தினின்றும் வருகின்ற தென்றல் எனக்கு அழலை வீசாநின்றது. பனைமரத்தின்மீது தாமரைத்தண்டாலே செய்த கூட்டிலிருந்துகொண்டு அன்றிற் பறவையின் பேடை லகுவான ஸ்வரத்தோடே கூவுவதும் என் நெஞ்சை அறுக்கின்றது. என் செய்வேன்? கொடியனான மன்மதனும் தனது கருப்புவில்லை வளைத்து என்னையே இலக்காகக்கொண்டு புஷ்பபாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றானே, நானிதற்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி செய்வாராருமில்லையே!. எனது தேஹ குணங்களும் ஆத்ம குணங்களும் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு உறுப்பாகாவிடில் இவற்றாலென்ன பயன்? ஒருவரும் புகக்கூடாத காட்டிலே மணம்மிக்க புஷ்பம் புஷ்பித்துக் கமழநின்றால் ஆர்க்கு என்ன பயன்? எம்பெருமானோடு அணையப்பெறாதே வீணாக வளர்ந்து கிடக்கின்ற இம் முலைகள் எப்போதும் கண்ணெதிரே தோன்றி நின்று மார்புக்கும் பாரமாகி வருத்துகின்றனவே, இம்முலைகள் துலைந்தொழிய மருந்துதருவாருமில்லையே!. செவிக்கு இனிதாகக் கேட்கத்தக்க விடை மணிக்குரலும் என் காதுக்குக் கடூரமாயிரா நின்றது. இந்தத் துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி நான் வாழும் வகை ஏதேனுமுண்டோ? சொல்லீர்.

தென்றல் முதலான இவையெல்லாம் என்மேல் படையெடுக்கும்படி செய்த மஹாநுபாவன் எனக்குத் தெரியாமையில்லை; அவனுகிறுன் திருத்துழாய்மார்வன்; சந்திரனுக்குண்டான க்ஷயத்தைப் போக்கிக் காத்தருளினவன்; காளமேகத் திருவுருவன்; காயாம்பூ வண்ணன்; கடலில் அணைகட்டி இலங்கை புக்குப் போர்க்களத்திலே இராவணனைக் கொன்றுழித்தவன்; தேவர்களனைவர்க்கும் குலபாதகனுயிருந்த ஹிரண்ய கசிபுவை நரசிங்க வுருக்கொண்டு தன்மடிமீது போட்டுக்கொண்டு மார்பு கிழிய வதைத்திட்டவன்; திருவாழி கொண்ட பெருவீரன்; வராஹாவதாரஞ் செய்தருளி பூமிப்பிராட்டியை உத்தரித்தவன்; கடல் கடைந்து வானவர்க்கு அமுதளித்தவன்; வாமநரூபியாய் மாவலிபக்கற் சென்று த்ரிவிக்ரமனுகி உலகமெல்லா மளந்தவன்; ஸாக்ஷாத் ச்ரியஃபதியாயுள்ளவன்; நன்கு அறிவேன்;

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவிண்ணகர் திருக்குடந்தை......திருக்கண்ணபுரம் திருநறையூர் முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று சேவித்து "ஸ்வாமிந்! இப்படிதானு என்னைக் கைவிடுவது? விரஹம் தின்ற உடம்பைப்பாரீர்" என்று என் அவஸ்தையை விண்ணப்பஞ் செய்வேன்; அதுகேட்டுத் திருவுள்ளமிரங்கித் திருமார்போடே என்னை அணைத்துக் கொள்ளா தொழியில், மாதர்களும் வைதிகர்களும் பக்தர்களும் அரசர்களும் திரண்டுகிடக்குமிடங்கள்தோறும் புகுந்து அவனது ஸமாசாரங்களை யெல்லாம் பலரறிய விளம்பரப்படுத்துவேன்.

அவை எவை யென்னில்; இடைச்சேரியில் தயிர் வெண்ணெய் திருடி இடைச்சிகள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு உரலோடே கட்டுண்டு எங்கி யழுது நின்ற நிலைமை,—தேவேந்திரனுக்கு இட்ட சோற்றையெல்லாம் தானே பெரும்பூத வடிவுகொண்டு வயிறாரத் தின்று நின்ற வெட்கக்கேடு,—சேவகன் என்று பலரும் ஏசும்படியாகப் பாண்டவர்கட்குத் தூதுசென்ற செலவு,—கூத்தாடியென்று பெண்கள் கூறும்படி குடக்கூத்தாடினமை,—தன்னை யாசைப்பட்டு வந்த சூர்ப்பணகையின் காதையும் மூக்கையும் அரிந்துவிட்ட புன்மை,—ஒரு ரிஷியின் பேச்சைக்கேட்டுத் தாடகை யென்ற ஒரு ஸ்த்ரீயைக் கொலைசெய்த சிறுச்சேவகம்,—இவை போல்வன மற்றும் பல ஸமாசாரங்களையும் தெருவிலே எடுத்துவிட்டு நாடு நகரமும் நன்கறிய மடலூர்வேன் காண்மின்—என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

ஸ்ரீ:.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமடல்.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய திவ்யார்த்த தீபிகை யென்னும் விரிவுரையுடன் கூடியது.]

மன்னிய பல்பொறிசே ராயிரவாய் வாளரவின்
சென்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச் சுடர்நடுவுள்
மன்னிய நாகத் தணைமேலோர் மாமலைபோல்
மின்னு மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீசத்
துன்னிய தாரகையின் பேரொளிசே ராகாசம்
என்னும் விதானத்தின் கீழால் இருசுடரை
மன்னும் விளக்காக வேற்றி மறிகடலும்
பன்னு திரைக்கவரி வீச நிலமங்கை
தன்னை முனநா ளளவிட்ட தாமரைபோல்
மன்னிய சேவடியை வானியங்கு தாரகைமீன்
என்னும் மலர்ப்பிணைய லேய்ந்த மழைக்கூந்தல்
தென்ன னுயர்பொருப்புந் தெய்வ வடமலையும்
என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த
அன்ன நடைய வணங்கே அடியிணையைத்
தன்னுடைய வங்கைகளால் தான்தடவத் தான்கிடந்தோர்
உன்னிய யோகத் துறக்கந் தலைக்கொண்ட
பின்னைத் தன்னாபி வலயத்துப் பேரொளிசேர்
மன்னிய தாமரை மாமலர்பூத் தம்மலர்மேல்
முன்னந் திசைமுகனைத் தான்படைக்க மற்றவனும்
முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்......—

பதவுரை

மன்னிய	வாழ்ந்திடுக.
தான்	எம்பெருமான்றான், [மங்களாசரணம்]
பல் பொறி சேர் ஆயிரம் வாய் வாள் அரவின்	பல புள்ளிகளையும் ஆயிரம் வாய்களையும் ஒளியையுமுடையனான திருவனந்தாழ்வானுடைய

சென்னி மணி குடுமி	படங்களில் விளங்குகின்ற மாணிக்கங்களின் நுனிகளில் நின்றும் பரவுகின்ற
தெய்வம் சுடர் நடுவுள் மன்னி	திவ்யமான தேஜஸ் ஸமூஹத்தினிடையே பொருந்தி
அ நாகத்து அணை மேல்	அந்தத் திருவனந்தாழ்வானாகிற சயநத்தின்மேலே
துன்னிய தாரகையின் பேர் ஒளி சேர் ஆகாசம் என்னும் விதானத்தின் கீழால்	நெருங்கிய நக்ஷத்ரங்கள் நன்கு விளங்கப் பெற்ற ஆகாசமாகிற மேற்கட்டியின் கீழே,
மின்னு மணி மகர குண்டலங்கள் வில்வீச	ரத்நங்கள் விளங்குகின்ற மகர குண்டலங்கள் பளபளவென்று ஜ்வலிக்கப் பெற்றும்
இரு சுடரை மன்னும் விளக்கு ஆக எற்றி	திருவாழி திருச்சங்குகளாகிற இரண்டு தேஜஸ்ஸுகளை என்றுமணையாத திருவிளக்காகப் பெற்றும்
மறி கடலும் முனம் நாள் நிலம் மங்கை தன்னை அளவிட்ட தாமரை போல் மன்னிய சே அடியை பன்னு திரை கவரி வீச	அலையெறிகிற ஸமுத்ர ராஜன், முன்னொருகால் பூமிப்பிராட்டியை அளந்த திருவடித் தாமரையை நோக்கி—பரம்பின அலைகளாகிற சாமரங்களை வீசப் பெற்றும்,
1. வான் இயங்கு தாரகை மீன் என்னும் மலர் பிணையல் எய்ந்த, 2. மழை கூந்தல், 3. தென்னன் உயர் பொருப்பும் தெய்வம் வடமலையும் என்னும் இவையே முலை ஆ, 4. அமைந்த வடிவு, 5. அன்னம் நடைய, 6. அணங்கு ஆன், 7. தன்னுடைய அம் கைகளால் அடி இணையை தடவ	1. ஆகாசத்திலேயுள்ள நக்ஷத்ரங்களாகிற புஷ்ப புஞ்சங்களை அணிந்துள்ளவளாய், 2. மேகங்களாகிற கூந்தலையுடையளாய், 3. திருமாலிருஞ்சோலை மலையையும் திருவேங்கட மலையையும் முலையாகவுடையளாய், 4. பொருத்தமான ரூபத்தையுடையளாய், 5. அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையையுடையளாய், 6. தெய்வப் பெண்ணாகிய பூமிப்பிராட்டி, 7. தனது அழகிய கைகளாலே திருவடிகளைப் பிடிக்கப் பெற்றும், (ஆகிய இத்தனை விபவங்களுடனே)

ஓர் மா மலை போல் கிடந்து	விலக்ஷணமான வொரு கருமலைசாய்ந்தாற்போலே பள்ளி கொண்டு
ஓர் உன்னிய யோகத்து உறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை	விலக்ஷணமாய் ஜகத் ரக்ஷணத்தைச் சிந்திக்கிற யோகநித்திரையை மேற்கொண்ட பின்பு
தன் நாபி வலயத்து	தனது நாபீ மண்டலத்தில்
பேர் ஒளி சேர் மன்னிய தாமரை மா மலர் பூத்து	சிறந்த ஒளி பொருந்தியதும் என்று மழியாததுமான தாமரைப் பூவைப் புஷ்பிக்கச் செய்து
அ மலர் மேல்	அந்தத் தாமரைப் பூவிலே
முன்னம் திசைமுகனை தான் படைக்க	முதல் முதலாக நான்முகக் கடவுளை ஸ்ருஷ்டிக்க
மற்றவனும்	அந்தப் பிரமன்
முன்னம் நால் மறைகள் படைத்தனன்	முதலில் நான்கு வேதங்களை வெளிப்படுத்தினான்.

—***—பிரபந்தாரம்பத்தில் மன்னிய என்றவிது—மங்களாசாஸநமாய்த் தனியே நிற்பதொரு வியங்கோள் வினைமுற்று; வாழிய என்னுமாபோலே. மன்னிய—வாழ்கவென்றபடி. நாடுவாழ்க; எம்பெருமான் வாழ்க; இத்திருமடல் வாழ்க. வடநூலார், 'ஸ்ரீரஸ்து' என்றும் 'ஸ்வஸ்தி' என்றும் முகப்பில் எழுதுவதொக்கும் இது.

'காமபுருஷார்த்தத்தையே நான் முக்கியமாகக் கைப்பற்றினேன்' என்று சொல்ல விரும்பிய ஆழ்வார், அதற்கு உறுப்பாகப் 'புருஷார்த்தங்கள் நான்கு' என்றும், 'அப்புருஷார்த்தங்களை வெளியிட்டது வேதம்' என்றும், 'அந்தவேதம் நான்முகனால் வெளியிடப்பட்டது' என்றும், 'அந்த நான்முகன் எம்பெருமானது உந்திக் கமலத்தில் தோன்றினவன்' என்றும், 'அக்கமலம் எம்பெருமான் ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக உறங்குவான்போல் யோகு செய்தருளின காலத்து மலர்ந்தது' என்றும் அருளிச்செய்யவேண்டி அந்த யோகநித்ரார்த்தமான சயனத்தின் வைபவத்தை வருணிக்கிறார்—பல் பொறிசேர் என்று தொடங்கி, தான் கிடந்து என்னுமளவால்.

உலகில் சாமான்யரான அரசர்கள் பள்ளி கொண்டால், கீழே மெத்தென்ற பஞ்சசயனமும், மேலே முத்துப்பந்தலும், பக்கங்களில் சிறந்த திருவிளக்குகளும், கால்மாட்டில் சாமரம்வீசும் பரிஜநங்களும் கால் பிடிக்கும் கிங்கரர்களும்—ஆக இத்தனை விபவங்கள் அமையக்காண்கிறோம்; ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் பள்ளிகொண்டருளினால் அக்காலத்திய விபவங்கள் வருணிக்க முடியுமோ!. ஆயினும் சுருக்கமாக ஒருவாறு வருணிக்கிறார் ஆழ்வார்.

[பல்பொறிசேர் இத்யாதி.] திருமேனி நிறையப் புள்ளிகளையுடையனும் ஆயிரம் பைந்தலைகளையுடையனும் மஹாதேஜஸ்வியுமான திருவனந்தாழ்வானுடைய படங்களிலேயுள்ள மாணிக்கமணிகளின் சிகைகளிலிருந்து கிளம்பி எங்கும் பரவியிராநின்ற ஆச்சரியமான தேஜோராசிகளால் முட்டாக்கிடப்பெற்ற அந்த சேஷசயனத்திலே, திருமகரக்குழைகள் பளபளவென்று ஜ்வலிக்க, கரியமால் வரை போலே துயில்கின்றதாம் நாராயண பரஞ்சோதி. முத்துக்களென்னத்தக்க நக்ஷத்ரங்கள் நிறைந்த ஆகாசமண்டலம் மேற்கட்டியாக அமைந்தது; நிகரின்றி ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழி திருச்சங்குகள் திருவிளக்குகளாயின; * அன்றிவ்வுலகமளந்த திருவடியின் விடாய் தீரப் பாற்கடல் தனது அலைகளையே சாமரமாக வீசிற்று; பூமிப்பிராட்டி திருவடி வருடாநின்றாள். ஆக இப்படிப்பட்ட விபவத்துடனே சேஷசயனத்திலே அமர்ந்து *உறங்குவான்போல் யோகு செய்யும் எம்பெருமான் தனது திருநாபியில் திவ்யமானதொரு தாமரைப்பூவைத் தோன்றுவித்து "உய்ய வுலகுபடைக்க வேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை" என்கிறபடியே * அக்கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் நான்முகனைத் தோன்றுவிக்க, அந்தப் பிரமன் நான்கு வேதங்களையும் வெளியிட்டனன்—என்றாயிற்று.

ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக எம்பெருமான் பாற்கடலில் அரவணைமேற் பள்ளிகொண்டு யோகநித்திரை செய்து தனது திருநாபியில் ஒரு கமலத்தையும் அதில் பிரமனையும் தோற்றுவித்து அப்பிரமனுக்கு நான்கு வேதங்களையும் ஓதுவிக்க, அவ்வேதங்கள் காட்டியபடியே அப்பிரமன் முன்னிருந்த வண்ணமாகவே உலகங்களைப் படைக்கிறானென்பது நூற்கொள்கை.

சென்னி—தலை; படமென்க. "சென்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச் சுடர்நடுவுள்" என்கிற விதனையே ஆளவந்தார் "ஃபணாமணிவ்ராத

మయూఖమణ్డల ప్రకాశమానోదర దివ్యధామని" [பஞ்சமணிவ்ராத மயூக மண்டல ப்ரகாசமாநோதர திவ்யதாமநி] என்று ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் மொழி பெயர்த்தா ரென்னலாம். "மன்னிய நாகத்து" என்ற விடத்து, மன்னி என்று வினை யெச்சமாகப் பிரித்து, அந்நாகத்து என்பது அநாகத்து எனத் தொக்கியிருப்பதாகக் கொண்டு உரைக்கப்பட்டது; இதுவே நன்கு பொருந்தும். மன்னிய என்றே பிரித்துப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு நாகத்தணைக்கு விசேஷணமாக்கி உரைத்தலுமாம்; மன்னிய—படுக்கும்போது விரித்து மற்றபோது சுருட்டிவைக்க வேண்டாதே எப்போதும் படுக்கையாகவே பொருந்தியிருக்கிற நாகமென்கை. இவ்வகைப் பொருளில், அகரச் சுட்டு வருவித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாம்.

மாமலை போல்–மா என்று கருமைக்கும் பெருமைக்கும் வாசகம். "நாகத்தணைமேல் ஓர் மாமலை போல் தான் கிடந்து" என்று அந்வயம். மகர குண்டலம், தாரகா, ஆகாசம், விதாநம், — வடசொற்கள். [வில்வீச] வில்—ஒளி. இருசுடரை என்று ஸூர்ய சந்திரர்களைச் சொல்லவுமாம்.

இந்த வர்ணனையில் ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும்; அதாவது—இங்கு எம்பெருமானுடைய திருக்கண்வளர்த்தியைச் சொல்லுகிற விது ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னேயுள்ள படியைச் சொல்வதாகையாலே, அக்காலத்தில், "ஒன்றுந்தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று" என்றும் "பன்மைப் படர்பொருள் ஆதுமில் பாழ் நெடுங்காலத்து" என்றும் ஆழ்வாருளிச் செய்தபடி ஸூர்ய சந்த்ர நக்ஷத்ராதிகள் ஒன்றும் இல்லையாதலால் இல்லாத அவற்றை யிட்டு வருணிக்கிற விது எங்ஙனே பொருந்தும்?—என்று. நம் ஸித்தாந்தத்தில் முன்பு இல்லாத வஸ்துவுக்குப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டியென்பதில்லை; ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயிருந்த பொருள்களை ஸ்தூலரூபமாக்குவதே ஸ்ருஷ்டியாதலால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே எல்லாம் ஸூக்ஷ்ம ரூபமாக இருக்குமவையே யாதலால் அவற்றை ஆழ்வார் தமது சமத்கார சக்தியால் பெருக்கடித்து வருணிக்கிறாரென்க. வேறுவகையான ஸமாதாநங்களுமுண்டு.

கவரி— కబరీ (கபரீ) என்னும் வடசொல் கவரியெனத் திரித்தது. "நிலமங்கை தன்னை முனநாளளவிட்ட தாமரைபோல் மன்

னிய சேவடியை (நோக்கி) மறிகடலும் பன்னுதிரைக் கவரிவீச" என்று அந்வயம். சேவடிக்கு "நிலமங்கை தன்னை அளவிட்ட" என்று அடைமொழி கொடுத்ததனால் உலகளந்த ச்ரமந்தீர ஸமுத்ர ராஜன் திரைக்கவரிகளை வீசின னென்பதாகக் கொள்க.

"வானியங்கு தாரகைமீன்" என்று தொடங்கி "அன்ன நடையவணங்கே" என்னுமளவும்—எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பிடிக்கின்ற பூமிப்பிராட்டியை வருணிப்பது. அவள் ஸ்த்ரீகளுக்கு உரிய லக்ஷணங்களோடு பொருந்தி யிருக்கின்றாளென்கிறது. ஆகாசமானது பூமிக்கு உச்சியின் ஸ்தாநத்திலே நிற்கிறபடியால் அவ்வாகாசத்திலுள்ள நக்ஷத்ரங்களைச் சிரமீதணிந்த புஷ்பங்களாகக் கூறினர். தாரகா என்னும் வடசொல்லும் மீன் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லும் நக்ஷத்ரங்களுக்குப் பெயராயிருக்க அவ்விரண்டு பதங்களையும் இங்குச்சேர்த்துப் பிரயோகித்தது எங்ஙனே யெனில்; அச்விநீ, பரணீ, கிருத்திகை என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிற நக்ஷத்ரங்களும், இந்த இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்கள் தவிர மற்றும் பல ஆயிரக்கணக்கான நக்ஷத்ரங்களுமாக இரண்டுவகுப்பு ஆகாசத்தில் உள்ளமையால் அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாரகை மீன் என இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்து அருளிச் செய்தாரென்க. "நக்ஷத்ர தாரா கணங்கள்" என்று ஆரியர்கள் கூறுவதும் இக்கருத்துக் கொண்டேயாம்.

தென்னனுயர் பொருப்பும்="தென்னன் கொண்டாடும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியை நோக்குக. அகஸ்திய முனிவர் வாஸஞ் செய்கிற மலயமலையிலே சென்று அம்முனிவர் முன்னிலையில் 'தருமமே நடத்தக்கடவேன்' என்று மலய மலையை யெழுதிக் கொடியெடுத்து அதனால் மலயத்வஜனென்று பேர்பெற்ற பாண்டிய ராஜனொருவன் தன் தவவலிமையால் நாள்தோறுஞ் சென்று கங்காநதியில் நீராடி வருகையில் ஒரு நாள் தேர்மேலேறிப்புறப்பட்டுக் கங்கையில் நீராடுதற்குச்செல்லும் போது வழியில் திருமாலிருஞ் சோலைமலை ஸமீபித்த வளவில் தேர் அப்பால் வடக்கே போகமாட்டாமல் நின்றுவிட, அப்பாண்டியன் 'இங்கே ஒரு தீர்த்த விசேஷமும் தேவதா ஸந்நிதியும் இருக்க வேணும்' என்றெண்ணி அத்தேரினின்று இறங்கி ஆராய்ந்து

பார்த்தவளவில், அவ்விடத்திலே அப்பாண்டியனுக்கு அழகர் ப்ரத்யக்ஷமாக ஸேவை ஸாதித்து 'முன்பு பிரமன் நம்மைக் காலைக்கழுவுகிறகாலத்திலே நமது காற்சிலம்பினின்று தோன்றிச் சிலம்பாறு என்று பேரைப்பெற்ற இவ்வாற்றிலே [நூபுர கங்கையிலே] ஸ்நாநஞ் செய்' என்ன, அவ்வரசன் அன்று முதல் கங்காஸ்நாநஞ் செய்வதை விட்டிட்டு, அங்கே ஸ்நாநஞ் செய்துகொண்டு அழகர்க்குப் பலவகையடிமைகளுஞ்செய்து வாலாயினன் என்கிற இதிஹாஸமும் அறியத் தக்கது. அப்பாண்டிய ராஜன் தென்திசைக்குப் பிரதாநனமைபற்றித் தென்னன் எனப்பட்டான். அவனுடையதான உயர்ந்த மலை என்று திருமாலிருஞ்சோலையைச் சொல்லுகிறது. தேன் நன் என்று பிரித்து, தென் திசையிலே உள்ளதும் விலக்ஷணமுமான என்று உரைத்தலுமாம். பொருப்பு—மலை. தெய்வ வடமலை—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய [திவ்யமான] திருவேங்கடமலை. ஆகிய இத்திருமலைகளிரண்டும் பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருமுலைகளாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. "காரார்வரைக்கொங்கை" என்றாரே சிறிய திருமடலிலும். சிறந்த மேரு முதலிய மலைகளை நிலமங்கைக்குக் கொங்கையாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அவற்றை விட்டுத் தென் வடமலைகளைச் சொன்னது—நாயகன் விரும்பிப் படுகாடு கிடக்குமிடமே முலையாகத் தகுதலால்.

உன்னிய யோகத்துறக்கம் — உன்னுதல்—ஆராய்தல். 'எவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கலாம்' என்றுஆராய்ந்துகொண்டு தூங்குபவன் போல யோகுபுணர்வானிறே எம்பெருமான். நாபிவலயம்—வடசொல். பூத்து—பூக்க; எச்சத்திரிபு.

"மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்" என்றால் பிரமனே வேதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனென்று பொருளாகிறதே, இது சேருமோ? வேதம் ஸ்வயம் வ்யக்தமென்றும் நித்யமென்றும் எம்பெருமான்கூட வேதகர்த்தா அல்லனென்றும் ஸித்தாந்தமாயிருக்க, இப்படி சொல்லலாமோ? என்னில்; "అనాదినిధనా హ్యేషా వాగుత్సృష్టా స్వయంభువా" [அநாதி நிதநா ஹ்யேஷா வாகுத் ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா] என்று ஸ்ம்ருதியில் கூறியுள்ளபடி சொல்லியிருக்கிற வித்தால் வேதங்களின் நித்யத்வமும் அபௌருஷேயத்வ

மும் குறையுறுது. பிரமனது வாக்கில் நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்த மாத்திரமே கொண்டு படைத்தனன் என்றது. ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன நான்மறைகளாம்.

ஆக இவ்வளவும்—இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்ய உத்தேசித்த புருஷார்த்தங்களுக்கு மூலப்ரமாணமான வேதங்களின் வரலாற்றைச் சொன்னாராயிற்று. அரவணைமேற் பள்ளிகொண்டு யோகத் துயில்புரிந்த எம்பெருமான் தனது நாபிக்கமலத்திலே பிரமனைப் படைத்து அவனுக்கு நான்கு வேதங்களையும் சந்தை சொல்லி வைத்தானென்றதாயிற்று. ... ... *

... ... அம்மறைதான்
மன்னு மறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்றுலகில்
நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே நான்கினிலும்
பின்னையது பின்னைப் பெயர்தரு மென்பதோர்
தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையும்
என்னு மிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம்வருந்தித்
துன்னு மிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன்
மன்னு மழல்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தி னுட்கிடந்தும்
இன்னதோர் தன்மையரா யீங்குடலம் விட்டெழுந்து
தொன்னெறிக்கட் சென்று ரேனப்படுஞ் சொல்லல்லால்
இன்னதோர் காலத் தினையா ரிதுபெற்றார்
என்னவுங் கேட்டறிவ தில்லை......—

அம்மறை தான்	அந்த வேதங்களானவை
மன்னும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்று	நிலைநின்ற தருமம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்று
உலகில் நல் நெறி மேம் பட்டன நான்கு அன்றே	இவ்வுலகில் நல்வழியாலே சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற நான்குபுருஷார்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவையாம்;
நான்கினிலும்	அந்த நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களிலும்

பின்னையது	கடைசியில் சொல்லப்பட்ட மோக்ஷமானது
பின்னை பெயர் தரும் என்பது	இந்த சரீரம் தொலைந்தபிறகு உண்டாகுமென்று (சாஸ்த்ரங்களில்) சொல்லப்படுகிறது;
ஓர் தொல் நெறியை	விலக்ஷணமாயும் அநாதியாயுமுள்ள அந்தப் பரமபதத்தை (அல்லது, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை)
வேண்டுவார் தாம்	அடைய விரும்புமவர்கள்
வீழ் கனியும் ஊழ்இலையும் என்னும் இவையே நுகர்ந்து	தானே பழுத்து விழுந்த பழங்களையும் சருகான இலைகளையுமே தின்று
உடலம் வருந்தி	காயக்லேசங்கள் பட்டு
துன்னும் இலைக் குரம்பை துஞ்சியும்	நெருக்கமான பர்ணசாலைகளிற் கிடந்தும்
வெம்சுடரோன் மன்னும் அழல் நுகர்ந்தும்	ஸூர்யனோடு பொருந்திய வெய்யிலை பக்ஷித்தும்
வண் தடத்தினுள் கிடந்தும்	அழகிய தடாகங்களிலே மூழ்கிக் கிடந்தும்
இன்னது ஓர் தன்மையர் ஆய்	ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவங்களையுடையராய்க்கொண்டு
ஈங்கு உடலம் விட்டு எழுந்து	இவ்வுலகில் சரீரத்தைவிட்டொழித்து மேலே கிளம்பி
தொல் நெறிக்கண் சென்றார் எனப்படும் சொல் அல்லால்	திரும்பி வருதலில்லாதவொரு ஸ்தானத்திலேபோய்ச்சேர்ந்தார்கள் என்று சொல்வதைத் தவிர,
இன்னது ஓர் காலத்து இனையார் இது பெற்றார் என்னவும் கேட்டுஅறிவது இல்லை	இன்ன தினத்தில் இன்ன மநுஷ்யன் இந்த மோக்ஷத்தில் போய்ச் சேர்ந்தான் என்று விளங்கச்சொல்லக் கேட்டதேயில்லை.

—***—அந்த வேதங்களில், தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என நான்கு புருஷார்த்தங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்கள் தவிர இன்னுஞ் சிலவிஷயங்களும் வேதங்களிற் கூறப்பட்டிருக்குமோவென்று ஒருவர்க்கும் சங்கைபிறக்க வழியில் லாதபடி இங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடி பாருங்கள்; "வேதங் களில் நான்கு புருஷார்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன" என்று † வ்ய திகரண ப்ரயோகம் பண்ணுமல் " அம்மறை அறம்பொருளின்பம் வீடென்று நான்கன்றே" என்று $ ஸமாநாதிகரண ப்ரயோகம் பண்ணியிருப்பதனுல், வேதம்முழுமையும் இந்தநான்குபுருஷார்த்த ஸ்வரூபம்;—வேறில்லை என்றதாகிறது.

நன்னெறி மேம்பட்டன—'மேம்பட்டன நன்னெறி' என்று மாற்றி இயைத்து ச்லாக்யமான புருஷார்த்தங்கள் என்று உரைக் கவுமாம். இங்கே ஒன்று சங்கிக்கலாம்;—சிறிய திருமடலில் "இப் பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்றே" என்று மூன்றே புருஷார்த் தங்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லி, "சிக்கனமற்ருரானு முண்டென்பா ரென்பது தானதுவும் ஓராமையன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ் சொல்" என்று நான்காவது புருஷார்த்த முண்டென்பவர்கள் அவி வேகிகளென்று தூஷித்தும் அருளிச்செய்த ஆழ்வார் தாமே இங்கு நான்கன்றே என்று நான்கு புருஷார்த்தங்களுண்டாகச் சொல்வது ஸ்வோக்திவிருத்தமாமே என்று,— இது விருத்தமன்று; சிறிய திருமடலில் தமது ஸித்தாந்தத்தை முதல்முதலிலேநிஷ்கர்ஷித்துக் கூறிவிட்டு, பிறகு மோக்ஷ புருஷார்த்த முண்டென்பாருடைய பக்ஷத்தை அநுவதித்து மறுத்தார்; இதில், புருஷார்த்தங்கள் நான்கு என்கிற பக்ஷத்தை முதலில் அநுவதித்து விட்டு, அடுத்த படியாகவே மோக்ஷ புருஷார்த்த முண்டென்கிற பக்ஷத்தைக் கண்டித்து மூன்றே புருஷார்த்தங்க ளொன்கிற ஸ்வஸித்தாந்தத் தையே தலைக்கட்டுகிறுர். ஆகையால் இரண்டு திருமடல்களிலும்

---

† **வ்யதிகரணப்ரயோகமாவது**—பலவிபக்திகளால் செய்யும் பிரயோ கம்; 'இராமன் சந்திரனை ஒத்தவன்' என்ருல் இதில், இரண்டு வேற்றுமை கள் உள்ளமை காண்க,

$ **ஸமாநாதிகரண ப்ரயோகமாவது**—ஒரே விபக்தியையுடைய பிர யோகம்: 'இராமன் சந்திரனே'.

இவருடைய கொள்கை ஒன்றேயாம். பரமவைதிகரான ஆழ்வார் 'நான்கு புருஷார்த்தங்கள் வேதப்ரதிபாத்யங்கள்' என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, உடனே, நான்காவது புருஷார்த்தமே இல்லையென்றும் மூன்றேயென்றும் சொல்வது அபசாரமன்றோ? அவைதிகராக மாட்டாரோ? என்று கேட்பார்க்குச் சிறிய திருமடலுரையிலே [பக்கம்—26.] ஸமாதாநம் சொன்னோம். கண்டுகொள்க. மோக்ஷத்தை இல்லை செய்தல் இவருடைய திருவுள்ளமன்று; வேறொரு தேஹத்தைப் பூண்டு வேறொரு காலத்தில் வேறொரு ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானை அநுபவிப்பதிற்காட்டிலும் இவ்வுலகத்திலேயே இப்போதே இவ்வுடம்போடே எம்பெருமானை அணைந்து மகிழ்வதே இவர்க்குப் பரமோத்தேச்யமாகத் தோன்றினமையால் "கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல், இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்?" என்ற ஆண்டாளைப்போலே மோக்ஷத்தில் வெறுப்பைக் காட்டுகின்றாரேயன்றி, உண்மையில் மோக்ஷமென்பதொன்றே அஸத்யம் என்று ஸாதிப்பது இவர்க்கு விவக்ஷிதமன்றென்க.

அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறவர்கள் இந்த சரீரம் கழிந்த பிறகே பெறுகிறார்களென்பது "மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்" இத்யாதிகளால் ஸித்தமாதலால் அதனையருளிச்செய்கிறார்—நான்கினிலும் என்று தொடங்கி. மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக இங்கேயிருந்து படுகிற பாடுகளைப் பேசுகிறார் ஓர் தொன்னெறியை வேண்டுவார் என்று தொடங்கி. "ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தான்வாட வாடத் தவஞ்செய்ய வேண்டா" என்றும் "காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா" என்றும் இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தது காண்க. "பொருப்பிடையே நின்றும் புனல் குளித்தும் ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா" என்றார் பேயாழ்வாரும். "காயிலை தின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதிதேடித் தீயிடை நின்றும் பூவலம் வந்துந் திரிவீர்காள், தாயிலுமன்பன் பூமகள்நண்பன் தடநாகப், பாயன்முகுந்தன் கோயிலரங்கம்பணிவீரே" என்று உபதேசித்தார் பிள்ளைப்பெருமாளும் கலம்பகத்தில். பொல்லா

வொழுக்கும் அழுக்குடம்புமற்று எம்பெருமானைப் பெற்றநுபவிக்க நினைப்பவர்கள், மனம்பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொருட்டு நீர் பருகியும் காற்று நுகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களால் உண்டி சுருக்கலும், கோடை காலத்தில் வெயில் நிலையிலும் பஞ்சாக்நிமத்தியிலும் நிற்றலும், மாரிக்காலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர் நிலையில் பாசியேற நிற்றலும் முதலிய செயல்களைமேற்கொண்டு அவற்றால்வருந் துன்பங்களைப்பொறுத்து இவ்வாறு சரீரத்தை யொறுத்து நல்வீடு செல்வர்களென்பது அறியத்தக்கது. எம்பெருமானை அர்ச்சாவதாரத்தில் நாம் எளிதாக அநுபவித்து ஆநந்திக்கலாமானபின்பு இப்படிப்பட்ட வீணான காயக்லேசங்கள் படவேண்டா என்று உபதேசிப்பர்கள் ஆழ்வாராதிகள்.

தோன்னெறி என்று பரமபதத்தைச் சொல்லவுமாம்; பரமபதத்திற்குச்செல்லும்வழியாகிய அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைச்சொல்லவுமாம். நெறி—கோவிலும் மார்க்கமும். ஊழிலை—பழகிப்போன இலை,—சருகு. இலைக்குரம்பை—இலைகளாற் சமைக்கப்பட்ட குடிசை,—பர்ணசாலை.

ஈங்குடலம் விட்டெழுந்து — “దుర్లభో మానుషో దేహః” [துர்லபோ மாநுஷோ தேஹঃ] என்று அருமையாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த மநுஷ்யதேஹத்தைப் பெற்றுவைத்து இது கொண்டே எம்பெருமானை இஷ்டப்படி அநுபவித்து ஆநந்திக்க விரும்பாமல் அநியாயமாக இவ்வுடலைப் பாழாக்க நினைக்கிறார்களே பாவிகள்! என்று வருந்துகின்றார் போலும்.

அருமந்த தேஹத்தைத்தான் இழக்கிறார்களே, அங்குச் சென்றாகிலும் ஏதாவது நல்ல பேற்றைப் பெறுகிறார்களோ; அது ஒன்றுமில்லை; ‘அவன் மோக்ஷம் போனான், இவன் மோக்ஷம் போனான்’ என்று வாய்நோவச் சொல்வதைக் கேட்கிறோமேயன்றி ‘இன்ன தினத்தில் இன்னமநுஷ்யன் இன்ன ஸுகத்தைப்பெற்றான்’ என்று சொல்லக் கேட்டதே யில்லை. ... ... *

... ... உளதென்னில்
மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள்
அன்னதோ ரில்லியி னூடுபோய் வீடென்னும்

தோன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள் சொல்
அன்னதே பேசு மறிவில் சிறுமனத்துஆங்கு [லாதே
அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே அதுநிற்க......—

உளது என்னில்	(அடியோடு இல்லையென்று நான் சொல்லுகிற அந்த மோக்ஷம்) உண்டு என்கிற பக்ஷத்தில்,
மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நல் நடுவுள்	நிபிடமாயும் தீக்ஷ்ணமாயுமுள்ள கிரணங்களை யுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தின் நட்ட நடுவே
அன்னதுஓர் இல்லியின் ஊடு போய்	வாய்கொண்டு சொல்ல முடியாத அப்படிப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ரந்த்ரத்தின் வழியே சென்று
வீடு என்னும் தொல் நெறி கண் சென்றாரை சொல்லுமின்கள்	மோக்ஷமென்று நீங்கள் சொல்லுகிற ஒருஸ்தானத்திற்குப் போய்த் திரும்பி வந்தவர்களைக் காட்டுங்கள்;
சொல்லாதே	அப்படிப்பட்டவர்களைக் காட்டமாட்டாமல்
அன்னதே பேசும்	(மோக்ஷமுண்டென்று சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதென்று) பழம்பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிற
அறிவு இல் சிறு மனத்து அன்னவரை	விவேகமற்றவர்களும் சிறிய மனமுடையவர்களுமான அவர்களுக்கு
கற்பிப்போம் யாமே	நாமோ தெளிவைப் பிறப்பிக்கவல்லோம்; [அந்த அவிவேகிகளுக்கு நம்மால் தெளிவுபிறப்பிக்கவொண்ணாது.]
அது நிற்க	அந்த மோக்ஷவார்த்தை அப்படி கிடக்கட்டும்.

—***—ஏன் கேட்டதில்லை? "శుకో ముక్తః వామదేవో ముక్తః" [சுகோ முக்த:, வாமதேவோ முக்த:] என்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றனவே; சுகன் வாமதேவன் முதலானோர் மோக்ஷமடைந்தார்க

ளென்று சொல்லக் கேட்கவில்லையோ என்ன; அப்படி சொல்லி யிருப்பது போராது; ஒருமனிதன் என்கண்ணெதிரேவந்து நின்று "நான் ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதன் வழியே சென்று மோக்ஷம் போய்ச்சேர்ந்து கண்டு வந்தேன்" என்று அங்குப் போய்வந்தார் சொல்லக் கேட்கவேணும்; அப்படி ஒருவருஞ் சொல்லக் கேட்டதில்லை என்கிறார்.

"வீடென்னுந் தொன்னெறிக்கண்சென்றாரை" என்றவிடத்து, சென்றாரை என்பதற்கு 'சென்று திரும்பி வந்தவர்களை' என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அறிவு இல் சிறுமனத்து—மோக்ஷமுண்டென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு விவேகமில்லை; இனி விவேகமுண்டாகலா மென்னவுங் கூடாதபடி நெஞ்சுங் குறுகியது என்கிறார்.

கற்பிப்போம் யாமே—இல்லாததொன்றை உண்டென்று சில அவிவேகிகள் சொன்னால் அவர்களோடு வாக்யார்த்தம் சொல்வதுதானா எனக்குக் காரியம்; நான் பிடித்த புருஷார்த்தத்தை இனிதாகப் பேசுவது தவிர்த்து அந்த அறிவிலிகளோடு வாதப்ரதிவாதம் பண்ணுவது எனக்கு வேலையன்று. அவர்கள் மனம் போனபடி ஏதேனும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கட்டும் என்று கையொழிகிறார். "ஆரானு மாதானுஞ் செய்ய, அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே" என்ற நம்மாழ்வாரை ஒருபுடை ஒப்பர் இவர். *

முன்னநான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற
அன்னவர்தாங் கண்டீர்க ளாயிரக்கண் வானவர்கோன்
பொன்னகரம் புக்கமரர் போற்றிசெப்பப் பொங்கொளிசேர்
கொன்னவிலுங் கோளரிமாத் தான்சுமந்த கோலஞ்சேர்
மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல் வாணெடுங்கண்
கன்னியரா லிட்ட கவரிப் பொதியவிழ்ந்தாங்கு
இன்னிளம்பூந் தென்ற லியங்க மருங்கிருந்த
மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியலார் வெண்முறுவல்
முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா வந்தரும்ப
அன்னவர்தம் மானோக்க முண்டாங் கணிமலர்சேர்
பொன்னியல் கற்பகத்தின் காடுடுத்த மாடெல்லாம்
மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்திவலை

இன்னிசை வண்டமருஞ் சோலைவாய் மாலைசேர்
மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல் மழைத்தடங்கண்
மின்னிடையாரோடும் விளையாடி வேண்டிடத்து
மன்னு மணித்தலத்து மாணிக்க மஞ்சரியின்
மின்னி னொளிசேர் பளிங்கு விளிம்படுத்த
மன்னும் பவளக்கால் செம்பொன்செய் மண்டபத்துள்
அன்ன நடைய வரம்பையர்தங் கைவளர்த்த
இன்னிசையாழ் பாடல்கேட் டின்புற் றிருவிசும்பில்
மன்னு மழைதவழும் வாணிலா நீண்மதிதோய்
மின்னி னொளிசேர் விசும்பூரும் மாளிகைமேல்
மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி மழைக்கண்ணார்
பன்னு விசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்
துன்னிய சாலேகஞ் சூழ்கதவந் தாள்திறப்ப
அன்ன முழக்க நெரிந்துக்க வாணீலச்
சின்ன நறுந்தாது சூடியோர் மந்தாரம்
துன்னு நறுமலரால் தோள்கொட்டிக் கற்பகத்தின்
மன்னு மலர்வாய் மணிவண்டு பின்தொடர
இன்னிளம் பூந்தென்றல் புகுந்தீங் கிளமுலைமேல்
நன்னறுஞ் சந்தனச்சே றுள்புலர்த்தத் தாங்கருஞ்சீர்
மின்னிடைமேல் கைவைத் திருந்தேந் திளமுலைமேல்
பொன்னரும் பாரம் புலம்ப வகங்குழைந்தாங்கு
இன்ன வுருவி னிமையாத் தடங்கண்ணார்
அன்னவர்தம் மானேக்க முண்டாங் கணிமுறுவல்
இன்னமுதம் மாந்தி யிருப்பர் இதுவன்றே
அன்ன வறத்தின் பயனுவ தோண்பொருளும்
அன்ன திறத்ததே யாதலால் காமத்தின்
மன்னும் வழிமுறையே நிற்றுநாம்.......—

முன்னம் நான் சொன்ன அறத்தின் வழி முயன்ற அன்னவர் தாம்	(புருஷார்த்தங்களில்)முதலதாக நான் எடுத்துச்சொன்ன தருமத்தின் வழியிலே அநுஷ்டானஞ் செய்தவர்கள்
ஆயிரம் கண் வானவர் கோன் பொன் நகரம் புக்கு	ஆயிரங்கண்ணுடை இந்திரனுடைய அழகிய லோகத்திற்சென்று சேர்ந்து

அமரர் போற்றி செப்ப	தேவர்கள் வாழ்த்தப் பெற்று,
பொங்கு ஒளி சேர் கொல் நவிலும் கோள் அரி மா தான் சுமந்த கோலம் சேர் மன்னிய சிங்க ஆசனத்தின்மேல்	மேன்மேலும் வளர்கின்ற ஒளியையுடையதும், கொல்லுந் தொழிலிற் பழகின வலிய சிங்கத்தால் சுமக்கப் பட்டதும், அழகியதும், பொருத்த முடையதுமான சிங்காசனத்தின் மேலே (இருந்துகொண்டு)
வாள் நெடு கண் கன்னியரால் இட்ட	வாள்போற் கூரிய நீண்ட கண்களை யுடைய கன்னிகைகளாலே வீசப் பட்ட
கவரி பொதி அவிழ்ந்து	சாமரத்திரள்கள் (தம்மேல்வந்து) மலரப்பெற்று,
இன் இள பூ தென்றல் இயங்க	இனிதாயும் மந்தமாயும் பரிமள முடையதாயுமிருக்கிற தென்றல் வந்து வீசப்பெற்று,
மருங்கு இருந்த மின் அனைய நுண் மருங்குல் மெல்இயலார்	அருகே யிருக்கிற-மின்போல் ஸூக்ஷ்மமான இடையையுடைய மாதர்கள்
வெண் முறுவல்	(தங்களுடைய) வெளுத்தபற்களாலே
முன்னம் முகிழ்த்த	அபிப்ராயத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற
முகிழ் நிலா வந்து அரும்ப	இளநிலா வந்து மேலேப்ரஸரிக்க
அன்னவர் தம்	அப்படிப்பட்ட மாதர்களுடைய
மான் நோக்கம் உண்டு	மானின் நோக்குப்போன்ற நோக்கை அநுபவித்து
ஆங்கு	அவ்வளவிலே
அணி மலர் சேர்	அழகிய பூக்கள் நிறைந்துள்ள
பொன்இயல் கற்பகத்தின் காடு உடுத்த மாடு எல்லாம்	பொன்மயமான கற்பகக் காடுகள் நிறைந்த ப்ரதேசங்க ளெல்லாவற்றி லும்

மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மது திவலை	நிலைபெற்றிருக்கிற பாரிஜாதவ்ருக்ஷங்களின் பூக்களிலுள்ள மகரந்த பிந்துக்களில்
இன் இசை வண்டு அமரும் சோலை வாய்	இனிய இசைகளைப் பாடுகின்ற வண்டுகள் பொருந்தி யிருக்கப்பெற்ற பூஞ்சோலைகளிலே,
மாலை சேர் மன்னிய மா மயில் போல் கூந்தல்	புஷ்பங்களை யணிந்தும் மயில்தோகை போன்றுமிருக்கிற கூந்தலையுடையவர்களாயும்
மழை தட கண்	குளிர்ந்துவிசாலமானகண்களையுடையவர்களாயும்
மின் இடையாரோடும்	மின்போல் நுண்ணிய இடையையுடையர்களாயு மிருக்கிற அப்ஸரஸ்ஸ்த்ரீகளோடே
வேண்டிடத்து விளையாடி	யதேஷ்டமான இடங்களில் ரமித்து,
மன்னும் மணி தலத்து	சிறந்த ரத்னங்களழுத்தின ஸ்தலங்களிலே, [கட்டப்பட்டு]
மாணிக்கம் மஞ்சரியின்	மாணிக்கமயமான பூங்கொத்துக்களையுடையதும்
மின்னின் ஒளி சேர் பளிங்கு விளிம்பு அடுத்த	மின்னல்போலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற ஸ்படிகக் கற்களாலே குறடு [கொடுங்கை]கட்டப்பெற்றதும்
மன்னும் பவளக்கால்	சிறந்தபவழஸ்தம்பங்களையுடையதும்
செம்பொன் செய்	செம்பொன்னால்செய்யப்பட்டதுமான
மண்டபத்துள்	மண்டபத்திலே
அன்னம் நடைய அரம்பையர்தம் கை வளர்த்த	அன்ன நடையுடைய அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் கைவழியாகவுண்டான
இன் இசை யாழ் பாடல்	இனிய இசையையுடைய வீணையின் பாட்டை
கேட்டு இன்புற்று	கேட்டு ஆநந்தித்தும்,

இரு விசும்பில் மன்னு மழை தவழும்	பரந்த ஆகாசத்திலே பொருந்தியிருக்கிற மேகமண்டலங்கள் வந்து படியப்பெற்றதும்
வாள் நிலா நீள் மதி தோய்	அழகிய நிலவையுடைய பெரிய சந்திரன் வந்து படியப்பெற்றதும்
மின்னின் ஒளி சேர்	மின்னலின் ஒளிபோன்ற ஒளியையுடையதும்
விசும்பு ஊரும்	ஆகாசத்தில ஸஞ்சரிப்பதுமான
மாளிகை மேல்	விமானத்திலே
மழை கண்ணார்	குளிர்ந்த கண்களையுடையரான மாதர்கள்
மன்னு மணி விளக்கை மாட்டி	என்றுமணையாத மணிவிளக்குகளைத் தொங்கவிட்டு
விசித்திரமா பரப்படுத்த	ஆச்சரியமாக விஸ்தாரமாய்ப்பரப்பின
பன்னு பள்ளி மேல்	கொண்டாடத்தக்க சயனத்தின்மீது
துன்னிய சாலேகம் சூழ் கதவம் தாள்திறப்ப	நெருங்கிய சன்னல்களைச் சுற்றியுள்ள கதவுகள் திறந்துகொள்ள,
இன் இள பூ தென்றல்	பரமபோக்யமான மந்தமாருதமானது
அன்னம் உழக்க நெரிந்து உக்க வாள் நீலம் நறு சின்ன தாது சூடி	அன்னப்பறவைகள் மிதிப்பதனாலே நெரிந்து துகளாய்ப்போன அழகிய நீலோத்பலத்தின் மணம் மிக்க சிறிய தாதுகளைச் சூடிக்கொண்டும்
ஓர் மந்தாரம் துன்னு நறு மலரால் தோள்கொட்டி	சிறந்த மந்தார வ்ருக்ஷத்திலே நெருங்கியுள்ளதும் மணம்மிக்கதுமான புஷ்பங்களாலே தோள்களை அலங்கரித்துக்கொண்டும்
கற்பகத்தில் மன்னு மலர் வாய் மணி வண்டு பின் தொடர	கல்ப வ்ருக்ஷத்திலே பொருந்திய பூக்களிலே படிந்த அழகிய வண்டுகள் பின் தொடரப்பெற்றும்
ஈங்கு புகுந்து	இவர்கள் ரமிக்குமிடங்களிலே வந்து சேர்ந்து

இள முலை மேல் நல் நறு சந்தனம் சேறு உள் புலர்த்த	இளமுலைகள்மேல் பூசப்பட்ட நல்ல மணமுடைய சந்தனச்சேற்றை நன்கு உலர்த்த,
தாங்க அரு சீர் மின் இடை மேல் கை வைத்து இருந்து	தரிக்கமுடியாத [ஸூக்ஷ்மமான] அழகிய மின்போன்ற இடுப்பின் மீது கையை வைத்துக்கொண்டிருந்து
ஏந்து இள முலை மேல் பொன் அரும்பு ஆரம் புலம்ப	உந்நதமான இளமுலைமேலே காசுமாலைகள் ஒலிக்கும்படி நிற்க
ஆங்கு	அவ்விருப்பைக்கண்டு
அகம் குழைந்து	மனமுருகி
இன்ன உருவின் இமையா தடங்கண்ணார் அன்னவர் தம்	இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணமான வடிவுடைத்த தேவமாதர்களுடைய
மான் நோக்கம் உண்டு	மானின் நோக்குப்போன்ற நோக்கை அநுபவித்து
ஆங்கு	அதனோடுகூட
அணி முறுவல் இன் அமுதம் மாந்தி இருப்பர்	அழகிய புன்சிரிப்பாகிற இனிய அம்ருதத்தையும் புஜித்திருப்பர்கள்.
அன்ன அறத்தின் பயன் ஆவது இது அன்றே	அப்படிப்பட்ட (முன்னே நான் சொன்ன) தர்ம புருஷார்த்தத்திற்குப் பலனாகப் பெறும்பேறு இதுவேயாம்;
ஒண் பொருளும் அன்ன திறத்ததே	சிறந்த அர்த்த புருஷார்த்தத்தின் பலனும் அப்படிக்கொத்ததேயாம்;
ஆதலால்	இப்படி தர்ம அர்த்தங்களாகிய இரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்கும் காமமே பயனாகத் தேறுவதனால்
காமத்தின்	அக்காம புருஷார்த்தத்தினுடைய
மன்னும் வழி முறையே	நிலை நின்ற வழியாகிய பகவத்காம மார்க்கத்திலே
நாம் நிற்றும்	நாம் ஊற்றமுடையராயிருப்போம்.

—***—இனி, தாம்பற்றின புருஷார்த்தம் காமம் என்று சொல்ல வேண்டி, மற்ற தருமம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த்தங்களால் பெறக்கூடிய பேறு இன்னது, இப்படிப்பட்டது—என்று நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, தருமத்தை அநுஷ்டிப்பவர்கள் பெறும்பேறு இன்னதென்கிறார். "ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்" என்று தொடங்கி "இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பர்" என்னுமளவும் தர்ம புருஷார்த்தத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கிடைக்கும் விஷய போகங்களை விரிவாகச் சொல்லுகிறது.

"அம்மறைதான் மன்னுமறம் பொருளின்பம் வீடென்றுலகில், நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே" என்று கீழே சொல்லுமிடத்துப் "புருஷார்த்தங்களில் முதன்மையாகச்சொல்லப்பட்ட யாதொரு தர்மமுண்டு, அதனை அடைவுபட அநுஷ்டித்த மஹான்கள் இவ்வுடலைவிட்டு இவ்வுலகையும் விட்டொழிந்த பின்பு, புண்ய பலன்களை அநுபவிப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட இடமாகிய தேவேந்திர நகரத்திற்கு [ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு]ச் செல்லுவர்கள்; சென்றவாறே அங்குள்ள அமரர்கள் "ஜய விஜயீபவ" இத்யாதி சப்த கோஷங்களாலே தோத்திரஞ்செய்து, விலையுயர்ந்து அழகுமிக்க சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருக்கச் செய்வர்கள்; கண்ணழகிற் சிறந்த கன்னிகைகள் அருகேவந்து சாமரம் வீசுவர்கள்; இனிதான தென்றற்காற்றும் தன்னடையே வந்து மேலே படும்; மற்றுஞ் சிலமாதர்கள் அருகே வந்து நின்று தங்களுடைய உட்கருத்தை வெளிக்காட்டுகின்ற மந்தஸ்மிதத்தை [புன் சிரிப்பை]ச் செய்வர்கள்; அவர்களது நோக்கிலே ஈடு பட்டிருப்பவர்கள் இவர்கள்.

[ஆங்கணி மலர் சேர் என்று தொடங்கி விளையாடி வேண்டிடத்து என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து போகங்கள் பெறும்படியைச் சொல்லிற்றுக் கீழ் வாக்கியத்தில்; கற்பகவ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்த அழகிய பூஞ்சோலைகளிலிருந்து கொண்டு போகங்கள் அநுபவிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது இவ்வாக்கியம். சிங்காசனத்திலிருக்கும்போது சில மாதர்கள் வந்து ஸாபிப்ராயமாகப் புன் சிரிப்புச் சிரித்தவாறே, 'பூக்கொய்கையிலே நோக்காகச் சிரிக்கிறார்களிவர்கள்' என்று உணர்ந்து உடனே எழுந்துபோய்ச் சோலைகளிலே விளையாடித் திரிவர்களாம்.

அந்த நந்தவனங்கள் எப்படி யிருக்கின்றன வென்றால், எங்கே பார்த்தாலும் பொன்மயமான கல்பு வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்தும், அந்தக்கல்ப வ்ருக்ஷங்களின் மலர்களில் மதுவைப்பருகுவதற்காக வண்டுகள் வந்து படிந்து இனிதாக ரீங்காரம் பண்ணப்பெற்றும் இருக்கின்றனவாம்: அப்படிப்பட்ட சோலைகளிலே, கூந்தலழகும் கண்ணழகும் இடையழகும் அமைந்த மங்கையர்களுடனேகூடி யதேச்சமாக விளையாடுவர்களாம்.

[மன்னு மணித்தலத்து என்று தொடங்கி இன்னிசையாழ் பாடல் கேட்டின்புற்று என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] நந்தவனங்களில் விளையாடிக் களைத்துப்போய் ஒரு திவ்ய மண்டபத்திற் சென்று வீற்றிருந்து அங்கு அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகள் செவிக்கினிதாக வீணாகானம் பண்ண அதனைக் கேட்டுக் களைதீர்ந்து ஆநந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்த மண்டபங்கள் எப்படியிருக்கின்றன வென்றால்; கீழ்த்தரை யெல்லாம் ரத்னங்களழுத்தப்பட்டு அந்த ரத்நமய ஸ்தலத்திலே கட்டப்பட்டும், மாணிக்கமயமான பூங்கொத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மின்னல் போலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற ஸ்படிகக் கற்களாலே கொடுங்கைகள் கட்டப்பெற்றும், பவழ ஸ்தம்பங்கள் நாட்டப்பெற்றும் செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டு மிருக்கின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட மண்டபத்துள் தேவமாதர்கள் வீணை வாசிக்க, மதுரமான அப்பாடலைக் கேட்டு இன்புறுகின்றனராம்.

[இருவிசும்பில் மன்னு மழை தவழும் என்று தொடங்கி அணிமுறுவ லின்னமுதம் மாந்தியிருப்பர் என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] வீணாகானங் கேட்டுக் களைதீர்ந்து களித்தபின்பு அத்தேவமாதர் விரித்த படுக்கைகளிலே கிடந்து போகங்களின் எல்லையான பரமபோகங்களை அநுபவித்துத் தீருகிறபடி சொல்லுகிறது. ஸ்வர்க்கலோகத்து அநுபவங்களின் சரமாவதியைச் சொல்லுகிறதாகையாலே இந்த வாக்கியத்தைச் சிறிது விரிவாகச் சொல்லி முடிக்கிறார். இந்த தார்மிகர்கட்காகப் படுக்கை விரிக்கும் மாளிகை மேக மண்டலங்கள் வந்து படியப்பெற்றிருத்தலால் இருட்சியும் குளிர்ச்சியும் பொருந்தியும், சந்திரன்வந்து உறைந்திருப்பதனால் ப்ரகாசம் பொருந்தியுமிருக்கும். ஸம்போக ருசியுடை

யார்க்கு இருளும் வெளிச்சமும் இரண்டும் வேண்டியிருக்குமே. அப்படிக்குப் பாங்கான மாளிகையின்மேல் ரத்ன தீபங்களைத் தொங்க விட்டு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஆச்சரியமான படுக்கையை விரிப்பார்கள்; 'உலகில் இப்படியும் ஒரு படுக்கையுண்டோ?' என்று கொண்டாடிக் கொண்டாடி நாத்தழும்பேறும்படியிருக்குமாம் அப்படுக்கை. அதன்மேல் சயனிக்கும்போது சன்னல்கள் கதவு திறந்து கொள்ள அவ்வழியாலே இனிய தென்றற்காற்று வந்து உள்ளே வீசும்;

காற்றுக்கு உருவமில்லையாயினும் ஆழ்வார் தமது சமத்காரந் தோற்ற அதனை ஒரு மஹா புருஷன்போலத் தோற்றுவித்து வருணிக்கிறபடி பாருங்கள்;—மஹா புருஷன் வரும்போது நல்ல பூக்களைத் தலையிற் சூடிக்கொண்டும் நல்ல மாலையைத் தோளிலணிந்து கொண்டும் பின்னே சில சேவகர்கள் தொடரவும் வருவனே; அப்படியே வருகிறதாம் அந்தத் தென்றலும்: அதாவது—நீலோற்பல மலர்களின் தாதுகளைச் சூடிக்கொண்டும் பாரிஜாத மலர் மாலையைத் தோளிலணிந்து கொண்டும் அம்மலரிலுள்ள மதுவில் நசையாலே பின் தொடர்ந்து வருகின்ற வண்டுகளாலே பின் செல்லப்பெற்றும் வருகின்ற தென்கிறார். தென்றலானது நல்ல பொய்கைகளில் வியாபித்து அங்குள்ள மலர்களின் மணத்தை என்று வீசிக் கொண்டே வருகின்ற தென்றவாறு.

அப்படிப்பட்ட தென்றலானது முன் சொன்ன கதவு திறந்த சன்னல் வழியே உள்ளே புகுந்து மாதர்களின் முலைமேற்பூசியுள்ள சந்தனச்சேற்றை யுலர்த்துகின்றதாம். அத்தகைய தென்றற்காற்று இனிதாகவீசப் படுக்கையிற் படுக்கிறபடி சொல்லிற்றுகிறது. இது உடலுக்கு நேரும் ஸுகம். இனி, செவிப்புலனுக்கு நேரும் ஸுகஞ் சொல்லுகிறது — சில தேவமாதர் உல்லாஸமாக இடுப்பின்மீது கையை வைத்துக்கொண்டு முன்னே வந்து நிற்க அவர்களது முலைகளின்மேல் அணியப்பட்டிருக்கின்ற காசுமாலை முதலிய ஆபரணங்கள் ஒன்றோடொன்று உறைந்து கலகலவென்று சப்திக்க, அந்த சப்தத்தாலே செவிக்கு ஆநந்தம் பெறுகிறபடி. உண்ணுஞ்சோறும் பருகும் நீரும் அவர்கட்குவேறில்லை; அத்தேவமாதர்களின் கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தை ஒவாத ஊணாக உண்பர்; அவர்களது புன்முறுவலோடு கூடின அதராம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணுவர்; ஆக இவ்வ

ளவுஞ் சொல்லப்பட்ட இன்ப நுகர்ச்சியே தரும புருஷார்த்தத்திற்குப்பயனாகப்பெறுவதாம். இரண்டாவதான அர்த்தம்[பொருள்] என்னும் புருஷார்த்தத்தின் பயனும் இதுவே யொழிய வேறில்லை; பொருள் படைத்தவர்கள் தருமம் செய்வார்கள்; ஆதலால் அறத்தின் பயனே பொருட்கும் பயனாக முடியக்கடவதாம்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்றும் நாம்.] நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமென்பது முதலிலேயே தள்ளுண்டது; தருமமும் அர்த்தமும் காமஸித்தியையே பயனாகக் கொண்டன; ஆகவே, காமபுருஷார்த்த மொன்றே முக்கியம்; மற்ற அறம் பொருள்கள் இதற்குச் சேஷபூதம்—என்று இதுவரையில் நிரூபிக்கப் பட்டதாதலால் நாம் காமபுருஷார்த்தத்தையே கைக்கொள்வோமானோம்; அதுதன்னிலும் ஹேயமான வியுஷாந்தரகாமமன்றிக்கே வேதாந்த விஹிதமாய் உத்தேச்யமாய் சாச்வதபலமான பகவத்விஷய காமத்தைக் கைக் கொண்டோம் என்று ஆழ்வார் தமது உறுதியைக் கூறித்தலைக்கட்டினாராயிற்று.

"சேமநல்விடும் பொருளுந் தருமமுஞ் சீரிய நற்காமமும் என்றிவை நான்கென்பர்—நான்கினுங் கண்ணனுக்கேயாமது காமம் அறம் பொருள் வீடிதற் கென்றுரைத்தான், வாமநன் சீலன் இராமாநுச னிந்த மண்மிசையே" என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரம் இங்கே நினைக்கத்தகும்.

சில குறிப்புகள்.

கோன்னவிலுங் கோளரி மாத்தான் சுமந்த—மெய்யே பயங்கரமான சிங்கம் ஆஸநத்தைச் சுமந்து கொண்டிருப்பதாகப் பொருளல்ல; 'சிங்கம்தானே சுமந்து நிற்கிறதோ' என்று சங்கிக்கும்படியாக சிற்பவேலைப்பாட்டின் அமைதி உள்ளபடி. [கவரிப் போதிய விழ்ந்து] போதியவிழ்தலாவது—கட்டு நெகிழ்தல்; விகஸித்தல். சாமரம் வீச வீச விகஸிக்குமிறே. [முன்னம் முகிழ்த்த.] முன்னம் என்று கருத்துக்குப் பெயர். நெஞ்சிற் கருத்தை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டே புன்னகை செய்வர்களாம் பெண்டிர்கள். [மாடெல்லாம்] "மாடு பொன்பக்கம் செல்வம்" என்று நிகண்டு. சுற்றுப் பிரதேசங்களென்கை. மந்தாரம்—தேவலோகத்து ஐந்து வ்ருக்ஷங்

களுள் ஒன்று; வடசொல். மாணிக்கமஞ்சரி—வடசொல் தொடர். ரத்னமயமான தரையிலே செம்பொன் மயமான மண்டபம் கட்டப் பட்டிருக்கிறதாம்; அதில் மாணிக்க மயமான பூங்கொத்துக்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; ஸ்படிகக்கற்களாலே கொடுங் கைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; பவழக்கம்பங்கள் நாட்டப் பட்டிருக்கின்றனவாம். "மின்னிஞெளிசேர் பளிங்கு விளிம்படுத்த" என்பதைப் பவளக்காலுக்கு விசேஷணமாக்கி, மாணிக்க மயமான தோரணங்கள் நிறைந்த பவளக்கால்களை யுடையதான மண்டபத் திலே என்று உரைக்கவுமாம். ப்ரவாளம் என்ற வடசொல் பவள மெனத் திரிந்தது. மண்டபம்—வட சொல். அரம்பையர்—தேவ மாதர்.

[இருவிசும்பில் மன்னுமழைதவழும் இத்யாதி.] தவழும், தோய், சேர், ஊரும் என்ற நான்கும் மாளிகைக்கு விசேஷணங் கள். சிறந்த ராஜ பவனங்கள் விமான மெனப்படும். தேவ லோகத்திலுள்ள மாளிகைகளெல்லாம் ஸுக்ருத பலனாகக் கிடைப் பவையாதலால் புண்யாத்மாக்களுடைய இஷ்டப்படி அங்கு எங் கும் அசைத்துக்கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமையில் உள்ளமை பற்றி "விசும்பு ஊரும் மாளிகை" எனப்பட்டது.

சாலேகம்—வட மொழியில் ஜாலகம் என்ற பதம் கவாக்ஷ ரந்த்ரத்தைச் சொல்லும்; அச்சொல் இங்குச் சாலேக மெனத் திரிந்து வந்து 'பலகணி' என்று பொருள்பட்டது.

"நன்னறுஞ்சந்தனச் சேறுபுலர்த்த" என்ற அத்யாபக பாடம் வெண்டளை பிறழ நிற்றலாலும் வியாக்கியான விருத்தமாதலாலும் உபேக்ஷிக்கத்தக்கது. "சேறு உள்புலர்த்த" என்பதே சுத்தமான பாடம். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில் உள்புலர்த்த என்று ப்ரதீகமெடுத்து, "மேலேழவன்றியிலே அந்தப்பணிக்குக் கடவார் சிற்றாலவட்டங் கொண்டு ஆற்றுமாபோலே புலர்த்த" என்று வியாக்கியானிக்கப் பட்டுள்ளமை காண்க.

இமையாத் தடங்கண்ணார் — அநிமிஷர்களாதலால் இமைக் கொட்டுதலில்லாத கண்களையுடையவர்கள். அன்றிக்கே; இமையா-

இமைக்கொட்டாமல் கண்டுகொண்டே யிருக்கத்தக்க போக்ய தையையுடைய, தடங்கண்ணார்—பார்த்த கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகள் என்னவுமாம். மாந்துதல்—உட்கொள்ளுதல்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி முறையே நிற்றும் நாம்.] இதனை இரண்டு வாக்கியார்த்தமாக யோஜிப்பது நன்று; எங்ஙனே யெனில்; "ஆதலால் காமத்தின் வழிமுறையே நாம் நிற்றும்" என்று ஒரு வாக்கியார்த்தம்; "ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி முறையே நாம் நிற்றும்" என்று மற்றொரு வாக்கியார்த்தம். "தருமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் காம புருஷார்த்தமே பலனாகத் தேறுவதனால் நாம் காமத்திலே ஊன்றுவோம்" என்பது முதல் வாக்கியார்த்தத்தின் கருத்து; தருமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் பலனாகத் தேறுகிற காமபுருஷார்த்தம் அற்பமாதலாலும் அஸ்திரமாதலாலும் நாம் [காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே] அநல்ப ஸ்திரமான பகவத்காம மார்க்கத்திலே ஊன்றுவோமென்பது இரண்டாவது வாக்கியார்த்தத்தின் கருத்து. ஆதலால் என்னுஞ் சொல் ஒன்றே இருக்தாலும் ஆவ்ருத்தியினால் இரண்டு தடவை அநுஸந்திக்கப்பட்டு இரண்டு விதமான கருத்தையுங் காட்டவற்றேயாம் நிற்றும்—தன்மைப் பன்மைவினைமுற்று. ... ... *

... ... மானோக்கின்
அன்ன நடையா ரலரேச ஆடவர்மேல்
மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாந்தெளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்......—

மான் நோக்கின் அன்னம் நடையார்	'மான்போன்ற நோக்கையும் அன்னம் போன்றநடையையுமுடையமாதர்கள்
அலர் ஏச	(உலகத்தார்) பழிதூற்றும்படி
ஆடவர் மேல்	புருஷர்களின்மேலே [ஆண்களை நோக்கி]
மன்னும் மடல் ஊரார் என்பது ஓர் வாசகமும்	மடலூரக் கூடாது' என்று சொல்லுகிற ஒரு வாக்கியத்தை

தென் உரையில் கேட்டு அறிவது உண்டு	தமிழ்ப் பாஷையில் கேட்டு அறிந்திருக்கிறோம்;
யாம் அதனை தெளியோம்	அந்த வாக்கியத்தைத் தெளிவுடையதாக நாம் நினைக்கமாட்டோம்; (அது அஸங்கதம்.)
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்	(இவ்விஷயத்தில்) சிறந்த ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களிற் கூறிய வழியையே கைப்பற்றுவோம்.

—***—சிறந்த காம புருஷார்த்தத்தையே நாம் கடைப்பிடிப்போம் என்றார் கீழ். தாம்பற்றின பகவத்காமம் தமக்குக் கைகூடாமையாலே அதற்காக மடலூர்வதே கதி என்பதைத் திருவுள்ளத்தில் அறுதியிட்டு, "புருஷனை நோக்கி ஸ்த்ரீகள் மடலூர்வது கூடாது" என்று தமிழர் ஒரு வரம்பு கட்டிவைத்திருக்க, ஸ்த்ரீயாகிய நீர் எங்ஙனே மடலூரப்புகுவீர்? என்று சிலர் ஆக்ஷேபிப்பதாகக் கொண்டு அவ்வாக்ஷேபத்தை அநுவதித்து அதற்கு ஸமாதாநமும் அருளிச்செய்கிறார்.

மடலூர்வதென்பது நாணத்தை அறவே யொழித்துக் காதலை வெளிப்படையாக்கித் தெருவேறப் புறப்பட்டுச் செய்யுங்காரியமாதலால், நாணத்தையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்ட மாதர்கட்கு இக்காரியம் கூடவே கூடாதென்று தமிழர் மறுத்தனர்; அந்த ஸித்தாந்தத்தையே "கடலன்ன காமத்தராயினும் மாதர், மடலூரார் மற்றையார்மேல்" இத்யாதிகளால் பின்புள்ளார் வெளியிட்டனர்.

காதல் கடல்போல வளர்ந்து கிடந்தாலும் அபவாதத்துக்கு ஆஸ்பதமான மடலூர்தல் பெண்டுகளுக்குக் கூடாதென்பது தமிழர்களின் கொள்கையாயிருந்தாலும் அதனை நான் உசிதமாகக் கொள்ளேனென்கிறார் ஆழ்வார். மடலூர்வதற்குக் காமத்தின் மிகையே அதிகாரமாதலால் அப்படிப்பட்ட காமமுள்ளவர்கள் ஆணாயிருந்தாலென்? பெண்ணாயிருந்தாலென்? யாரேனும் மடலூரலாம்; ஆசையை வரம்பிட்டுக் காக்க ஆராலும் முடியாது; அரசராணைக்குக் கட்டுப்படுமோ ஆசை; வேலியடைத்தால் நிற்குமோ வேட்கை; அளவு கடந்த வேட்கையின் காரியமாக விளையக்கடவ

தான மடலூருகையை ஆண்கள் தாம் செய்யலாம், பெண்கள் செய்யலாகாதென ஒரு வரம்பு கட்டுவதானது ப்ரேமத்தின் போக்கை அறியாதவர்களுடைய செயலாமத்தனை யென்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம் = ஸ்ரீ ராமாயணம், ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய வட நூல்களில்—ஸீதை, உஷை முதலிய பெண்ணரசிகள் நாணந்தவிர்ந்து தத்தம் காமத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தி யிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் என்னுடைய ஸித்தாந்தம் வடமொழி நூல் நெறிக்கு ஒக்குமென்றாராயிற்று. கம்பராமாய்ணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் முதலிய தமிழ் நூல்களிலும் இவ்வர்த்தம் இருந்தாலும், அவை வழிநூலேயன்றி முதனூலல்லாமை அறிக.

ஆழ்வார் புருஷர்தானே, ஸ்த்ரீ அல்லரே, இவர் மடலூர்வது தென்னுரைக்கு இணங்கியதேயன்றி விருத்தமன்றே என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். இவர் பிறப்பால் புருஷரேயாயினும் புருஷோத்தமனை அநுபவிக்குந் திறத்தில் ஸ்த்ரீபாவத்தை யடைந்தனராதலாலும், மேலே "என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனும் என் முலையும்" என்று அந்த ஸ்த்ரீபாவத்தையே விளங்கக் காட்டுகின்றனராதலாலும் இப்போது இவர்க்கு ஸ்த்ரீத்வமே உள்ளதென்க.

அப்படியே யிருந்தாலும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே உரியதென்றும் மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலர்க்கும் உரியதென்றும் தமிழர் கூறுகின்றாராதலின் இப்போது ஆழ்வார் மடலூர்வேனென்று சொல்வதுமாத்திரமேயன்றி மடலூர்தலைச்செய்து முடித்தல் இல்லாமையாலே தென்னுரையோடு விரோதம் ஒன்றுமில்லையே யென்னில்; இஃது உண்மையாயினும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தைதானே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தால் மடலூர்வதாதலாலும், மடலூர்ந்தே தீர்வேனென்று இவர் சொல்வதைக்கேட்டு 'மாதராகிய நீர் எப்படி மடலூரலாம்?' என்றுகேட்பார்க்கு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டி யிருப்பதாலும் "தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனை யாந் தெளியோம்" என்று இங்கு அருளிச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாயிற்றென்க.

இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கலாம்; — மன்னும் வடநெறியே வேண்டினேம் என்று சொல்லிவிட்டாரே; ஸ்த்ரீகள் மடலூரலாமென்றாவது மடலூர்ந்தார்களென்றாவது எந்த ஸம்ஸ்க்ருத நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? மேலே அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணம் ஒன்றும் இவர் இதில் எடுத்துக் காட்டவுமில்லை; ஆகையாலே ஆக்ஷேபத்திற்குத் தகுந்த பரிஹாரம் வரவில்லையே! என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இத்திருமடலின் முன்னுரையில் இவ்விஷயங்கூறினோம். [பக்கம்–5. காண்க.] ... ... *

... ... வேண்டாதார்
தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்த னக்குழம்பின்
அன்னதோர் தன்மை யறியாதார் ஆயன்வேய்
இன்னிசை யோசைக் கிரங்காதார் மால்விடையின்
மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் பெண்ணைமேல்
பின்னுமவ் வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுகுரலுக்கு
உன்னி யுடலுருகி நையாதார் உம்பர்வாய்த்
துன்னு மதியுகுத்த தூநிலா நீணெருப்பில்
தம்முடலம் வேவத் தளராதார் காமவேள்
மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்யப்
பொன்னெடு வீதி புகாதார்......—

வேண்டாதார்	(அப்படி ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி காமத்தின் அதிப்ரவ்ருத்தியை) விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்,)
தென்னன் பொதியில் செழு சந்தனம் குழம்பின் அன்னது ஓர் தன்மை அறியாதார்	பாண்டியராஜனது நாட்டிலுள்ள பொதிய மலையில் விளைகிற சந்தனத்தினாலாகிய குழம்பின் அப்படிப்பட்ட தன்மையை அறியாதவர்கள்; (விரஹத்தில் 'சந்தனம் நெருப்பு' என்றறியாதே அதைப்பூசிக்கொண்டு குளிர்ச்சியாயிருக்கும் ஸாஹஸிகர்களென்றபடி.)
ஆயன் வேய் இன் இசை ஓசைக்கு இரங்காதார்	இடையன் ஊதுகிற புல்லாங்குழலின் இனிய கானத்வனியைக் கேட்டுத் தளராதே யிருப்பவர்கள்;

698

ஒரு நாள்	ஒரு நாளில்
ஆங்கு ஆய்ப்பாடி	அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிலே
சீர் ஆர் கலை அல்குல் சீர் அடி செம் துவர் வாய் வார் ஆர் வனம் முலையாள்	அழகிய சேலையை யணிந்த அல்குலையுடையவளும், அழகிய கால்களையுடையவளும், மிகவுஞ் சிவந்த அதரத்தையுடையவளும் கச்சணிந்த அழகிய முலைகளையுடையவளுமான யசோதை
மத்து ஆர பற்றிக்கொண்டு	மத்தை அழுந்தப் பிடித்துக்கொண்டு
ஏர் ஆர் இடை நோவ	அழகிய இடுப்பு நோகும்படி
எத்தனையோர் போதும் ஆய்	வெகு காலமாக
சீர் ஆர் தயிர் கடைந்து	சிறந்த தயிரைக் கடைந்து
திரண்ட வெண்ணெய் தனை	(அதில்) திரண்ட வெண்ணெயை
வேர் ஆர் நுதல் மடவாள்	(கடைந்த ச்ரமத்தாலே) வேர்வை மிக்க நெற்றியை யுடையளான அவ் யசோதை
வேறு ஓர் கலத்து இட்டு	வேறொரு பாத்திரத்திலே இட்டு
அதனை	அந்த வெண்ணெய்க் கலத்தை
நார் ஆர் உறி ஏற்றி	(விரல்கூட நுழைக்க வொண்ணாதபடி) நார் நெருக்கத்தையுடைய உறியின் மேலேற்றி
நன்கு அமைய வைத்து	ஸுரக்ஷிதமாம்படி வைத்துவிட்டு
போர் ஆர் வேல் கண் மடவாள்	யுத்தத்திற்கு ஸந்நத்தமான வேல் போன்ற (கூர்மையான) கண்களையுடையளான அவ் யசோதையானவள்
போம் தனையும்	வெளியில் போகிறவரைக்கும்
ஓராதவன் போல் பொய் உறக்கம் உறங்கி	ஒன்றுமறியாதவன்போலே திருட்டுத் தூக்கம் தூங்கி
அறிவு உற்று	(அவள் போனவுடனே) கண்விழித்தெழுந்து போய்

9270 284.8111

4 - FEB 1927

தார் ஆர் தட தோள்கள் உள் அளவும் கை நீட்டி	மாலையணிந்த பெரிய திருத் தோள்களைத் தாழியின் அடிவரையில் புக விட்டு
ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி	(எவ்வளவு உண்டாலும்) திருப்தியைத் தரமாட்டாத வெண்ணெயை அமுது செய்து
அருகு இருந்த	(அந்த வெண்ணெய்த் தாழியின்) பக்கத்தில் இருந்த
மோர் ஆர் குடம்	மோர் நிறைந்த குடத்தை
உருட்டி	(அதில் அநாதரம் தோற்ற) உருட்டி
முன் கிடந்த தானத்தே	முன்னே படுத்திருந்த இடத்திலேயே
ஓரா தவன் போல்	ஒரு ஸமாசாரமும் தெரியாதவன் போன்று
கிடந்தானை	படுத்துக் கொண்டிருந்த கண்ணனை
அவளும் வாரா கண்டு	அவ் யசோதையும் வந்து கண்டு
தான் வைத்தது காணாள்	தான் (உறியிலே சேமித்து) வைத்த வெண்ணெயைக் காணாதவளாய்
வயிறு அடித்து	(இத்தனையும் தின்றால் ஜரிக்குமோவென்று) வயிற்றிலே மோதிக் கொண்டு
ஐயர் இவர் அல்லால்	இந்த மஹாநுபாவர் தவிர
இங்கு புகுதுவார் ஆர் ஆர்	இங்கே வந்தவர் வேறு யார்? (யாருமில்லை; இவரே தின்றிருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து)
இது செய்தீர் நீராம் என்று	'இந்தக் காரியம் செய்தவர் நீர்தான்' என்று சொல்லி
தீரா வெகுளியள் ஆய்	அடங்காத கோபத்தையுடையளாய்
ஓர் நெடு கயிற்றால்	கையிலகப்பட்டதொரு குறுங் கயிற்றால்
ஊரார்கள் எல்லாரும் காண	ஊரிலுள்ளாரனைவரும் (இந்த எளிமையைக்) காணும்படியாக

உரலோடே சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப	ஒரு உரலோடே அழுந்தக் கட்டி அடிக்க
ஆரா வயிற்றினோடு ஆற்ருதான்	மிகவும் வயிறெரிந்து வருந்தி நிற்பவன்;

—***—"உமக்கறியக் கூறுகேனோ" என்ற கட்டுவிச்சி அங்ஙனமே விரிவாகக் கூறுகின்ருள்; "ஆராலிவ்வைய மடியளப்புண்டதுதான்" என்று தொடங்கி, "பேராயிர முடையான் பேய்ப்பெண்டீர் நும்மகளைத் தீராநோய் செய்தான்" என்னுமளவும் கட்டுவிச்சியின் வார்த்தை. இதில், எம்பெருமான் உலகமளந்தது, இலங்கையைப் பாழ்படுத்தியது, கோவர்த்தனமலை யெடுத்துக் கல்மழை காத்தது, கடல் கடைந்தது, பசுமேய்த்தது, உலகமெல்லா முண்டுமிழ்ந்தது, வெண்ணெய் களவு செய்து தாம்பினல் கட்டுண்டது, காளியநாகத்தைக் கொழுப்படக்கியது, சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கம் செய்தது, கரனைக் கொன்றது, இராவணனைக் கொன்றது, இரணியனை முடித்தது, கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளியது-ஆகிய சரித்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்தருளின பரம புருஷன்தான் உங்கள் மகளைத் தீராநோய்க்கு ஆளாக்கினன் என்று சொல்லி முடித்தாளென்க.

மாவலியைப் பாதாளத்தில் சிறை வைத்தும், குளவிக்கூடு போலே அசுர ராக்ஷஸர்கள் மிடைந்து கிடந்த இலங்கையை நீருக்கியும், கடல் கடைந்து அமுதமளித்தும், குன்றெடுத்துக் கோநிரை காத்தும், பிரபஞ்சங்களை ப்ரளயங் கொள்ளாதபடி நோக்கியும் இவ்வகைகளாலே அடியார்களுக்குப் பலவிதங்களான நன்மைகளைப் புரிந்து தனது திருக்கல்யாண குணங்களை நன்கு விளங்கச் செய்துங்கூட த்ருப்தி பெருத எம்பெருமான் தனது ஸௌலப்யமாகிற பெருங்குணத்தை வெட்ட வெளிச்சமாக்குவதற்காகவே வெண்ணெய் களவுசெய்த வியாஜத்தாலே உரலோடு கட்டுண்டதாகச் சொல்லுகிற அழகைப் பாருங்கள்.

ஆராத தன்மையனாய்="ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தை யெல்லாம் ரக்ஷித்தாலும் தானொன்றுஞ் செய்யாதானா யிருக்கிறபடி." என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

யசோதைப் பிராட்டியானவள் இடுப்பு நோகவும், நெற்றி வேர்க்கவும் மிக்க பரிச்ரமப்பட்டு நெடும்போது தயிர் கடைந்து,

திரண்ட வெண்ணெயை ஒரு கலத்திலே வைத்து உறியின்மேல் ஸுரக்ஷிதமாக்கியிட்டு ஏதோ காரியமாக அப்பால் சென்றாள்; நன்றாகத் தூங்குகின்றவன்போல் கள்ள நித்திரை செய்துகொண்டு, தாய் சேமித்து வைப்பவற்றைக் கண்டுகொண்டிருந்த கண்ணபிரான் உடனே எழுந்து வெண்ணெய்த் தாழியில் தனது இரண்டு கைகளையும் முழுக்க அமிழ்த்தி வெண்ணெயைவாரி அமுது செய்து விட்டு அருகே மற்றொரு குடத்தைக் கண்டான், அது நிறைய மோராயிருக்கவே அந்த மோர்க்குடத்தை உருட்டிவிட்டு உடனே முன்பு தான் கிடந்த படுக்கையிலே போய்ப்படுத்து "இந்தப் பூனையா இந்தப் பாலைக் குடித்தது!" என்ன வேண்டும்படி தான் ஒன்றுமறியாதவன் போன்று நெடுங்குறட்டை விட்டுக்கொண்டு உறங்குவானாயினன்; மீண்டுவந்த யசோதை உறியின்மேலே நோக்காகவே வந்து பார்த்தாள்; கையை இட்டாள்; எந்தப்படி வைத்தாளோ அந்தக் குறிப்படியே கண்டிலள். 'அத்தனை வெண்ணெயையும் தின்றுவிட்டானே, ஜரிக்குமோ' என்று வருத்தமுற்று வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டு 'இந்த மஹாநுபாவர் தவிர வேறு இங்குவந்தார் ஆருமில்லை; இப்பெரியவர்தாம் இத்தனையும் எடுத்து அமுது செய்திருக்கவேணும்' என்று நிச்சயித்துக் கண்ணபிரானை நோக்கி 'ஸ்வாமிந்! நீர்தாம் இக்களவு செய்தீர், நானறிவேன்' என்று சொல்லிக் கையைப் பிடித்து, உறங்குகிறவனைத் தூக்கியெடுத்து, கையிலகப்பட்டதொரு கயிற்றாலே அவனை உரலோடே இணைத்து ஊரிலுள்ளாரெல்லாருங் காண நெருக்கிக் கட்டி, அடங்காத கோபத்தையுடையவள் போன்று அடிக்க, அஸஹிஷ்ணுவாய் ஏங்கி வருந்திக் கிடந்த படியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

"சீரார் கலையல்குல்" இத்யாதி வாக்கியத்தில், யசோதை என்ற பெயரைச் சொல்லாமல் விசேஷணங்களை மாத்திரம் இட்டது—"ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றாருமில்லை" என்று அவள் தானே சொல்லிக்கொள்ளும்படியாகவும் "என்ன நோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று பிறரும் சொல்லும்படியாகவும் அமைந்த ஒப்புயர்வற்ற ஸௌபாக்கியம் அவளுக்கு அஸாதாரணமாயிருத்தலால் பரம விலக்ஷணர்களைப் பெயர் சுட்டிச் சொல்லலாகாதென்கிற முறைமை பற்றியென்க.

"தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளளவுங் கை நீட்டி" = "ஆழ வமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடல் நீர், நாழ் முகவாது நானுழி" என்ப தையுங்கூட அறியான் போலும்; அந்தோ! அறிவில்லாச் சிறு பிள்ளைத் தனத்தை நன்கு விளக்கினபடி. வெண்ணெய்த் தாழியில் ஆழ ஆழக் கையிட்டாலும் கை கொள்ளுமளவுக்குமேல் வெண் ணெய் வாராது என்றறியாமல் தோள்பட்டை வரைக்கும் தாழியி னுள்ளே அமிழ்த்தினனும்.

தோள்களுள்ளளவும் கையை நீட்டினனென்பது யசோதைப் பிராட்டிக்கு எங்ஙனே தெரிந்தது? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, "கோயிற்சாந்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டாள் கொலோ" என்று ரஸோக்தியாக பட்டர் அருளிச் செய்தாரென்பர்.

தானத்தே = தானம்—ஸ்தாநம் என்ற வடசொல் விகாரம். ஓர் தல்—அறிதல். வாரா—இறந்தகால வினையெச்சம்; வந்து.

வயிறடித்து = நெடுங்காலம் ச்ரமப்பட்டுத் திரட்டின வெண் ணெய் போயிற்றே யென்கிற வருத்தத்தாலல்ல; இத்தனை தின் றது இவனுக்கு ஜரிக்காதே என்கிற வருத்தத்தினல் வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டாளென்க.

ஐயரிவரல்லால் = 'இந்தப்பயலல்லால்' என்ன வேண்டு மிடத்து, ஐயர் என்றும் இவர் என்றும் நீர் என்றும் சொன்னது கோபத்தின் மிகுதியா லென்க. ஆகவே, இங்கு, பால்வழுவமைதி; "உவப்பினு முயர்வினும் சிறப்பினும் சேறலினும், இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினு மியல்பே" என்ற நன்னூற் சூத்திரமறிக. (சேறல்—கோபம்.)

நெடுங்கயிற்றல்—"கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினல்" என்றும் "கண்ணியார் குறுங்கயிற்றல் கட்ட" என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி களோடு ஐககண்டியம் பண்ணவேண்டுதலால், இங்கு நெடுங்கயிறு என்றதை விபரீத லக்ஷணையாகக் கொண்டு சிறிய கயிறென்றே உரைத்தல் பொருந்தும். 'அடிக்கடி இவள் நம்மைக் கயிற்றினல் கட்டி நலிகின்றளே'! என்று கண்ணபிரான் க்ருஹத்திலுள்ள கயிறுகளை யெல்லாம் துண்டு துண்டாக அறுத்துப் போட்டு விடு வது வழக்கமாம். ஆகவே நீண்ட கயிறு யசோதைக்குக் கிடைப்ப தரிது. அன்றியே, நெடுங்கயி றென்பதற்குப் பெரு மேன்மை

பொருந்திய கயிறென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கண்ணபிரானுடைய திருமேனியிலே ஸம்பந்திக்கப் பெறுதல் கயிற்றுக்கு மேன்மை யென்க.

[ஊரார்களெல்லாருங்காண] இவன் உரலோடு கட்டுண்டு படுகிற பரிபவத்தை எல்லாருங் காண—என்று பொருள் கொள்வர் ஸாமாந்ய ஞானிகள்; அதுவன்று பொருள்; இவன் இப்படி கட்டவு மடிக்கவு மெளியனாய் வாய்த்திருக்கும் இந்த ஸௌலப்யத்தை எல்லாருங் காண வேணுமென்றாய்த்து யசோதை கருதிற்று. இங்ஙனொத்த ஸௌலப்யத்தை வெளியிட வேணுமென்று தானே கண்ணபிரான் இங்கே வந்து பிறந்தது. தாய் தாம்பாலே கட்டும் போது தாம்பு எட்டம் போராவிடில் இவன் தனது உடலைச் சிறுக்கடித்து அந்தச் சிறிய தாம்பினால் கட்டுண்டானும்படி பண்ணிக் கொள்ளுமவனிறே; "கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்" என்ற விடத்தில் இதுவேயிறே கருத்து.

தீரா வெகுளியளாய்=வெகுளி—கோபம்; இது அபிநயமாத்திரமென்க. "அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆணாட விட்டிட்டிருக்கும்" என்னப்பட்ட யசோதைக்குக் கோபம் மெய்யே உண்டாக மாட்டாதிறே.

ஆரா வயிற்றினோடாற்றாதான்=உரலோடு பிணைத்ததற்கும் அடித்ததற்குமாக வருந்தினனன்று; வெண்ணெயையும் பெண்களையும் களவு செய்கிற தொழிலைச் சற்றுப்போது விட்டிருக்க நேர்ந்ததே! என்று வருந்தினனென்க. அளவற அமுது செய்த வெண்ணெய் வயிற்றிலே ஜீர்ணமாகாமல் வருந்தினனென்னவுமாம்...... *

... ... அன்றியும்
நீரார் நெடுங்கயத்தைச் சென்றலைக்க நின்றுரப்பி
ஓரா யிரம்பண வெங்கோவிய நாகத்தை
வாரா யெனக்கென்று மற்றதன் மத்தகத்துச்
சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்......—

பதவுரை

அன்றியும்	மேலும்
நீர் ஆர் நெடு கயத்தை சென்று	நீர் நிறைந்த பெரியதொரு பொய்கைக்குப் போய்

அலேக்க நின்று	அப்பொய்கையின் வெள்ளம் வெளி வழியும்படி (தன்னோராயிரம் பிள்ளை களும் தானுமாகத்) திளைத்து
ஓர் ஆயிரம் பணம் வெங்கோ இயல் நாகத்தை	ஆயிரம் படங்களையுடையதும் யமன் போலக் கொடிய ஸ்வபாவத்தை யுடையதுமான காளிய நாகத்தை
உரப்பி	அதட்டி
எனக்கு வாராய் என்று	என்னோடு போர் செய்ய வா என்று அழைத்து
மற்றதன் மத்தகத்து	அதன் தலே மீது
சீர் ஆர் திரு அடியால் பாய்ந்தான்	(தனது) அழகிய திருவடியால் பாய்ந்து நர்த்தனம் செய்தவன்;

—***—யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினல் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு யோக்கியமாகாதபடி செய்த காளிய னென்னும் கொடிய நாகத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து அப்பாம்பின் படங்களின் மேல் எறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலி யடக்குகையில், மாங்கலிய பிக்ஷை யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாக கன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கயம்—கசம்; தடாகம். அலேக்கநின்று உரப்பி=நாலுபக்கத்தாலும் கரைக்குமேலே நீர்வழியும்படி கலக்கி என்றுமாம். ஓராயிரம் பணம்= "காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு, அவன் நீண் முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து" என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஐந்து படங்களாகச் சொல்லியிருக்க ஆயிரம் படங்களென்று இங்குச் சொன்னது— பயங்கரத்வத்தின் மிகுதியை விளக்குதற்கு அதிசயோக்தியாகச் சொன்னது என்னலாம்; கல்ப பேதத்தாலே பொருத்தவுமாம்.

வெங்கோவியல் = 'வெங்கோ, என்று யமனுக்குப் பெயர்; வெம்மை—கொடுமை; அதனையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட, கோ—ப்ரபு; அப்படிப்பட்ட யமனைக் காளிய நாகத்திற்கு உவமைகூறினர். மற்று அதன் என்று பிரித்து, மற்று என்பதை அசைச்சொல்லாக்கவுமாம். மத்தகம்-மஸ்தகம் என்ற வடசொல்விகாரம். சீரார் திருவடி= மேலைத்தலைமறையோர்களது சென்னிக்கு ஆபரணமாக அமைய வேண்டிய சிறப்புப் பொருந்திய திருவடியை ஒரு துஷ்ட நாகத்தின் தலையிலே கொண்டு வைப்பதே! என்ற வயிற்றெரிச்சல் தோன்றும். ... ...

... ... தன் சீதைக்கு
நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக்
கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்குங் காதிரண்டும்
ஈரா விடுத்தவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம்
சேரா வகையே சிலைகுனித்தான் செந்துவர்வாய்
வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா
ஏரார் தடந்தோ ளிராவணனை ஈரைந்து
சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால்—

பதவுரை

தன் சீதைக்கு நேர் ஆவன் என்று	தனது தேவியான பிராட்டியோடே நான் ஸமானமாவேனென்று நினைத்து
ஓர் நிசாசரி வந்தாளை	(என்னை மணந்துகொள் என்று சொல்லிக்கொண்டு) ஓடிவந்த சூர்ப்பணகை யென்னும் ராக்ஷஸியை
கூர் ஆர்ந்த வாளால்	கூர்மை பொருந்திய கத்தியினால்
கொடி மூக்கும் காது இரண்டும் ஈரா விடுத்து	கொடிபோன்ற மூக்கையும் காதையும் அறுத்துத் துரத்திவிட்டு,
அவட்கு மூத்தோனை	அவளுடைய தமையனான கரனை
வெம் நரகம் சேரா வகையே சிலை குனித்தான்.	'இனி இவன் வேறொரு கொடிய நரகம்போய் வேதனை யநுபவிக்கவேண்டியதில்லை' யென்னும்படியாக ஸகல நரக வேதனைகளையும் போர்க்களத்திலே அவனுக்குத் தந்து வில்லை வளைத்துக் கொன்றொழித்தவன்;

செம் துவர் வாய்	மிகவும் சிவந்த அதரத்தை யுடைய வளும்,
வார் ஆர் வனம் முலையாள்	கச்சு அணிந்த அழகிய முலையை யுடையவளுமான
வைதேவி காரணம் ஆ	ஸீதாபிராட்டிக்காக
ஏர் ஆர் தட தோள் இராவணனை	அழகிய பெரிய புஜங்களையுடையனை இராவணனை
சீர் ஆர் ஈர் ஐந்து சிரம் அறுத்து செற்று	சிறந்த பத்துத் தலைகளையும் அறுத்துக் கொன்று
உகந்த	(முனிவர்களுடைய விரோதியைத் தீர்த்தோமென்று) திருவுள்ள முகந்த
செம் கண் மால்	புண்டரீகாக்ஷன்;

—***—சூர்ப்பணகை யென்பவள் இராவணனுடைய தங்கை. தண்டகாரணியத்தில் குடியேறி அங்குள்ள வநவாஸிகளை வருத்திக் கொண்டு உல்லாஸமாகத் திரியுந் தன்மையுள்ள இவள், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் ஸீதையோடு கோதாவரிக்கரையில் பஞ்சவடியாச்ரமத்தில் வஸித்து வருகிறபொழுது ஒருநாள் இராமபிரானது திருமேனியழகைக் கண்டு பெருங்காதல் கொண்டு அழகிய வடிவமெடுத்து அருகில் வந்து தன்னைக் கூடும்படி பலவாறு வேண்டவும், அதற்கு அப்பெருமான் உடன்படாது பல கூறி மறுத்திட்டதனால் மிக வருந்தி மீண்டு 'ஒப்புயர்வில்லாத ஸௌந்தரிய முடைய மனைவி உடனிருத்தலால் அவளுள்ளவளவும் என்னை இவன் விரும்பான்; அவளை வஞ்சனையால் எடுத்துப் போய் மறைத்து வைத்துவிட்டால் நான் இவனுடன்கூடி வாழக்கூடும்' என்றெண்ணி மறுநாளுதயத்தில் வந்து இராமன் காலைக்கடன் கழிப்பதற்குத் தடாகம் நோக்கிச் சென்ற ஸமயம் பார்த்துச் சீதையைப் பிடிக்கத் தொடர்கையில், அப்பிராட்டிக்குக் காவலாக அருகிற் சோலையிலிருந்த லக்ஷ்மணன் கண்டு விரைந்து வந்து இவளது கூந்தலை ஒரு கையாற் பற்றிக்கொண்டு மற்றொரு கையால் உடைவாளை யெடுத்து அதனால் இவளது மூக்கையுங் காதையும் முலையையும் அறுத்துத் துரத்தி விட்டானென்ற வரலாறு அறியத் தக்கது. இச்செயல் செய்தது இளைய பெருமாளாயினும்

இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலும் உண்டு; "சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவளார்க்க அரிந்தானைப் பாடிப்பற அயோத்திக் கரசனைப் பாடிப்பற" என்றார் பெரியாழ்வார்; "மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதி மூக்கு அரிந்திட்டவன் காண்மின் இன்றாய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே" என்றார் இத் திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில். இளைய பெருமாளைச் சொல்லுமிடத்து வால்மீகி முனிவர் "రామస్య దక్షిణో బాహుః" [ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:] என்றார்; அதாவது—லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமபிரானது வலக்கையாகக் கூறினர். ஆகையால் சூர்ப்பணகாபங்கத்தைப் பெருமாளது செயலாகக் கூறுவது பொருந்து மென்க. தன் கையாலேயிறே தண்டித்தது.

அவட்கு மூத்தோனை = பூர்விக ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டனான ஸுமாலியின் மகளும், இராவணன் தாயான கேகஸியின் தங்கையும், இராவணனது தந்தையான விச்ரவமுனிவரையே கொழுநனாக அடைந்தவளும், (இங்குக் காட்டிய இருமுறையாலும்) இராவணனுக்குச் சிறியதாயுமாகிய கும்பீநஸியின் குமாரனாய், இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில் நிற்பவனான கரன், கேகஸியின்வயிற்றில் இராவண கும்பகர்ணர்கட்குப்பின் விபீஷணனுக்கு முன் பிறந்தவளான சூர்ப்பணகைக்குச் சிறியதாயின் மகனான முறையில் அவட்கு மூத்தோனெனப் பட்டானென்க. இவன், தண்டகாரணியத்திலே ஜநஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகை வஸிப்பதற்கென்று எற்படுத்திய ராஜ்யத்தில் அவளுக்குப்பாதுகாவலாகவும் அவளிட்ட கட்டளைப்படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர் சேனைக்கு முதற்றலைவன்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை கரன் காலிலே விழுந்து புலம்பி முறையிட்டுத் தான் அங்கபங்கம் அடைந்த வரலாற்றைச் சொல்லி அழ, கரன் மிகப் பெரிய சேனையோடும் அறுபது லக்ஷம் படைவீரர்களோடும் சேனைத் தலைவர் பதினால்வரோடும் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனாபதிகளோடும் புறப்பட்டு, அப்பொழுது ஸம்பவித்த துர்நிமித்தங்களை அகம்பநன் என்ற அறிவாளன் வந்து சொல்லித் தடுக்கவுங் கேளாமல் செருக்கி விரைந்து வந்து போர் தொடங்குகையில், இரா

மன் பர்ணசாலையினின்று வெளிப்பட்டு, போர்க்கோலங்கொண்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சீதைக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுத் தான் தனியே எதிர்த்துச்சென்று பெரும்போர்செய்து பலரையுமழித்து, முடிவில் கரனைக் கொல்லும் பொருட்டு ஓர் அம்பு தொடுக்கத் தொடங்குகையில் இராமனது வில் முறிந்துவிடவே, இராமன் தன் கையைப் பின்னே நீட்டி வருணன் தந்த விஷ்ணு தநுஸ்ஸைப் பெற்று அதனை வளைத்து நாணேற்றி அம்பு தொடுத்து முன்பு கரனது வலக்கையைத் துணித்துப் பின்பு கரனையும் துணித்து வெற்றி கொண்டா னென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

"வெங்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான்" என்ற விதற்கு ஸாமாந்யமாகப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடும்—கரனை நரகத்துக்குப் போக வொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போகச் செய்தார் பெருமாள்—என்று. இப்பொருளை மறந்து விடுங்கள்; இங்ஙனல்ல பொருள். வளைந்த வில்லுங் கையுமாய் நின்ற பெருமாளைக்கண்ட கரன் 'நாம் மேலேபோய் வேறொருநரகயாதனை அநுபவிக்கவேண்டா; எல்லா நரக வேதனையும் நமக்கு இங்கே அநுபவித்தாயிற்று' என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் படாத பாடுபடுத்தினன் என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும் பொருள். நஞ்சீயர் பட்டரை ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே மேல்நாட்டில் வாழுங் காலத்து பட்டருடைய சிஷ்யரொருவரை ஸந்தித்து வார்த்தையாடும்போது 'எங்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தத்திலே அவட்கு மூத்தோனை வெங்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான் என்றிருக்கிறது, இதற்கு வேதாந்திகளே! நீங்கள் என்னபொருள் சொல்லுவீர்கள்?' என்று கேட்க, அவர் ஸாமாந்யமாக நெஞ்சிற்பட்ட பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, 'உங்களுடைய பட்டர் எங்ஙனே சொல்லுவர்?' என்று கேட்க, இங்ஙனே சொல்லுவர் என்று அவர் கூற, இப்பொருள் கூறவல்ல பட்டரை நாம் ஸேவிக்கவேணுமென்று அவருக்குக் காதல் கிளர்ந்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர். பட்டருடைய அருளிச்செயலாக நஞ்சீயர் கேட்டு விஸ்மயப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்கள் பலவற்றுள் இதுவு மொன் றென்க.

சிலை குனித்தா னென்றது—கொன்றா னென்றபடி; மங்கல வழக்கு. பிராட்டிக்காக இராவணனைக் கொன்றொழித்தபடியைக் கூறுகின்றாள் சேந்துவர்வா யென்று தொடங்கி ... *

போரார் நெடுவேலோன் பொன்பெயரோ னாகத்தைக்
கூரார்ந்த வள்ளுகிராற் கீண்டு குடல்மாலை
சீரார் திருமார்பின் மேற்கட்டிச் செங்குருதி
சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கொட்டி
ஆரா வெழுந்தா னரியுருவாய்......—

பதவுரை

போர் ஆர் நெடு வேலோன் பொன் பெயரோன் ஆகத்தை	(எப்போதும்) யுத்தத்திலே பொருந்தி யிருக்கிற நீண்ட வேலாயுதத்தை யுடையனான ஹிரண்யனுடைய உடலை
அரி உரு ஆய்	நரஸிம்ஹரூபியாகி
கூர் ஆர்ந்த வள் உகிரால் கீண்டு	கூர்மை மிக்கு நெருங்கின திருநகங்களாலே பிளந்து
குடல்	அவ்வசுரனுடைய குடலை (பிடுங்கி யெடுத்து)
சீர் ஆர் திரு மார்பின் மேல் மாலை கட்டி	அழகிய பிராட்டிக்கு இருப்பிடமான மார்பிலே வெற்றிமாலையாக அணிந்து கொண்டு
செம் குருதி சோரா கிடந்தானை	சிவந்த ரக்தவெள்ளம் பெருகக்கிடந்த அவ்வசுரனை
குங்குமம் தோள் கொட்டி	குங்குமச் சேற்றினாலே அலங்கரிக்கப் பட்டுள்ள தனது திருத்தோளின்மேல் அறைந்து கொண்டு
ஆரா எழுந்தான்	ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு எழுந்தவன்;

—***—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி வரம் பெற்றவனும் ஹிரண்யாக்ஷனது உடன் பிறந்தவனுமான ஹிரண்ய கசிபு, தேவர்முதலிய யாவர்க்குங் கொடுமைகளியற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்து வருகையில், அவனது மகனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மஹாவிஷ்ணு பக்த

ஞய், தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயர் சொல்லிக் கல்வி கற்காமல் நாராயண நாமஞ் சொல்லி வரவே, கடுங்கோபங் கொண்ட ஹிரண்யன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன் வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிப்படாத அவனைக் கொல்லு தற்கு என்ன உபாயஞ் செய்தும் அவன் பகவான் அருளால் இறந் திலனாக, ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயண னென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, அப்பிள்ளை "தூணிலு முளன், துரும்பிலு முளன், எங்குமுளன்" என்று உறுதியாய்ச்சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரில் நின்ற தூணைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திரு மால் உடனே மனிதரூபமும் சிங்க வடிவமுங்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தி யாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன்மடிமீது வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கை நகங்களால் அவன் மார்பைப் பிளந்து குடலைப் பறித்து விஜயலக்ஷ்மி விளங்குகிற திருமார்பிலே மாலையிட்டு, ரக்தவெள்ளம் கொழிக்கும்படி கிழிக்கப்பட்ட அவனை-பிராட்டிமாரோடே ஸம்ச்லேஷிப்பதற்கு அலங்கரித்த திருத்தோ ளின்மேலே எடுத்து அறைந்துகொண்டு 'ஆச்ரிதவிரோதி ஒழிந் தான்' என்று ஆரவாரஞ் செய்து ப்ரஹ்லாதனுக்கு அருள்செய் தமை அறியத் தக்கது.

பொன் பெயரோன் = இது லக்ஷித லக்ஷணை; ஹிரண்யம் என்ற வடசொல் பொன் எனப் பொருள்படும்.

ஆரா—செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்த காலவினையெச் சம்: ஆர்த்து என்றபடி; ஆரவாரஞ் செய்து. ... ...

... ... அன்றியும்
பேர்வாம் ஞகிய காலத்து மூவடிமண்
தாரா யெனக்கேன்று வேண்டிச் சலத்தினால்
நீரேற் றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை—

பதவுரை

அன்றியும்	அது தவிரவும்,
பேர் வாமன் ஆகிய காலத்து	மிகச்சிறிய வாமனனாகத் திருவவ தரித்த காலத்தில்
மா வலியை	மஹாபலியினிடத்து

மூ அடி மண் எனக்கு தாராய் என்று வேண்டி	'மூவடி நிலம் எனக்குக் கொடு' என்று யாசித்து
நீர் ஏற்று	அவன் தாரை வார்த்து தத்தம்பண்ண அதனைப் பெற்று
சலத்தினால்	சிறிய அடியைக் காட்டிப் பெரிய அடியாலே அளப்பதாகிய கபடத்தினாலே
நின்று	நிமிர்ந்து
உலகு எல்லாம் அளந்தான்	லோகங்களை யெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீனப் படுத்திக் கொண்டவன்;

—***—மஹாபலி யென்னும் அஸுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டு செருக்குற்றிருந்த பொழுது அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான் குள்ள வடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு காச்யப மாமுனிவனுக்கு அதிதி தேவியினிடந் தோன்றிய ப்ராஹ்மண ப்ரஹ்மசாரியாகி,—வேள்வி யியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தையுங் கொடுத்துவந்த அந்த மாவலியிடஞ் சென்று, தவஞ் செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடிமண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தாரை வார்த்துத் தத்தஞ் செய்த நீரைக் கையிலேற்று உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையுமளந்து, தானமாகப் பெற்ற மற்றோரடிநிலத்திற்கு இடமில்லையாகவே அதற்காக அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனது முடியில் அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கின வரலாறு அறியத்தக்கது.

"பேர் வாமனாகிய காலத்து" என்ற பாடம் வெண்டளைக்குச் சேராதாகையாலும் ப்ராசீநபாடமன்றாகையாலும் மறுக்கத்தக்கது. வாமனாகிய என்பதே பாடம். வாமன்—வாமநன்; சிதைவு. "சீராற் பிறந்து சிறப்பால் வளராது, பேர் வாமனாகாக் கால் பேராளா" என்ற பெரிய திருவந்தாதியும் நோக்கத்தக்கது. பேர்வாமன் = வாமநர்களுக்குள்ளே பெருமை பெற்றவன் என்றாய், மிகச்சிறிய வாமநனென்றதாயிற்று.

சலத்தினால்=छलम् என்ற வடசொல் க்ருத்ரிம மெனப் பொருள்படும்; கபடமாக என்றபடி. ... . *

ஆராத போரி லசுரர்களுந் தானுமாய்க்
காரார் வரைநட்டு நாகங் கயிறாகப்
பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான் திருத்துழாய்த்
தாரார்ந்த மார்வன் ... ...—

பதவுரை

ஆராத போரில்	முடியமாட்டாத தேவாஸுர யுத்தத்திலே
அசுரர்களும் தானும் ஆய்	அஸுரர்களும் தானுமாக
கார் ஆர் வரை நட்டு	மேகம் படிந்த மந்தரமலையைக் கொண்டுவந்து (மத்தாக) நாட்டி
நாகம் கயிறு ஆக	வாசுகி நாகத்தைக் கடை கயிறாகச் சுற்றி
பேராமல் தாங்கி	அம்மலையானது மேலே கிளம்பாதபடி முதுகில் தரித்துக்கொண்டு
திரு துழாய் தார் ஆர்ந்த மார்வன் கடைந்தான்	திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருமார்பையுடையனாய்க்கொண்டு கடைந்தவன்;

—***—முன் ஒரு காலத்தில், இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணு லோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ரஸாதிக்கப் பெற்ற ஒரு வித்தியாதர மகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கை வீணையில் தரித்துக் கொண்டு ப்ரஹ்மலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில், துர்வாஸ மஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க அவ்விஞ்சை மங்கை அம்மாலையை அம் முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம் முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம் மாலையைக் கை நீட்டிக்

கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின் மேல் வைத்த வளவில் அம் மதவிலங்கு அதனைத் துதிக் கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத் தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங் கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற நினது ஐச்வரியங்களெல் லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட் டளையிட்டபடி, அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தர மலையை மத் தாக நாட்டி வாஸுகி யென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற் கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளி னால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம் மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்ற வரலாறு அறி யத் தக்கது.

கடலைக் கடைகிறபோது தோளுந் தோள் மாலையுமாய் நின்று கடைந்தருளினனாதலால் அதனை அநுபவித்துச் சொல்லுகிறாள் திருத்துழாய்த் தாரார்ந்த மார்வன் என்று. கடைகிறபோது தேவர் கள் 'அமுதம் எப்போது கிளரப்போகிறது!' என்று அதில் நோக் காகக் கவிழ்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களே யன்றி எம்பெரு மானது தோளுந் தோள்மாலையுமான திவ்யாலங்காரத்திலே கண் வைத்து ஸேவிக்கப் பெற்றிலர் என்ற குறை தீர, தான் அதில் ஈடு பட்டுப் பேசுகிறாள் போலும். ... ...

... ... தடமால் வரைபோலும்
போரானை பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி
நீரார் மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால்
நாரா யணனே! மணிவண்ணா நாகணையாய்!
வாராய் என்னாரிடரை நீக்கா யெனவெகுண்டு
தீராத சீற்றத்தாற் சென்றிரண்டு கூறாக

ஈரா வதனை யிடர்கடிந்தா னெம்பெருமான்
பேரா யிரமுடையான் பேய்ப்பெண்டீர் நும்மகளைத்
தீரா நோய்செய்தா னெனவுரைத்தாள்......—

பதவுரை

தடம் மால் வரை போலும் போர் ஆனை	மிகப்பெரிய மலை போன்ற மத்தகஜமானது
பொய்கை வாய் கோள் பட்டு நின்று அலறி	நீர் நிலத்திலே முதலையின் வாயிலகப் பட்டு நின்று வருந்தி
ஓர் நெடு கையால் நீர் ஆர் கமலம் மலர் கொண்டு	நீண்ட ஒரு துதிக்கையினால் அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூக்களை எடுத்துக் கொண்டு
ஓ நாராயணா! மணி வண்ணா நாக அணையாய் வாராய் என் ஆர் இடரை நீக்காய் என	"நாராயணனே! நீலமணிவண்ணனே! சேஷசயனனே! வந்தருளவேணும்; எனது பெருந்துக்கத்தைப் போக்கியருளவேணும்" என்று கூவ, (அக்கூக்குரலைக் கேட்டு)
வெகுண்டு	(கஜேந்திர விரோதியின்மேல்) கோபித்து
தீராத சீற்றத்தால் சென்று	அடங்காத அக்கோபத்தோடே (பொய்கைக் கரைக்கு) எழுந்தருளி
இரண்டு கூறு ஆக ஈரா	(முதலையை) இருதுண்டமாகப் பிளந்து
அதனை இடர் கடிந்தான் எம்பெருமான்	அந்த கஜேந்திரனுடைய துன்பத்தைப் போக்கடித்த எம்பெருமான்
பேர் ஆயிரம் உடையான்	(இப்படிப்பட்ட அளவற்ற காரியங்களுக்கு வாசகமான) ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுடையவன்; (அவ்வெம்பெருமான்தான்)
பேய் பெண்டீர் நும் மகளை தீரா நோய் செய்தான் என உரைத்தாள்	அறிவுகெட்ட பெண்டுகளே! உங்கள் மகளுக்கு (இப்படிப்பட்ட) தீராத நோயை உண்டுபண்ணினான்காண்மின் என்று சொல்லி முடித்தாள் (கட்டுவிச்சி);

—***—மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனான இந்த்ரத்யும்ந னென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்திய மஹா முனிவன் அவனிடமெழுந்தருள, அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையும் பகவதாராதநத்தில் செலுத்தியிருந்ததினால் அம் மஹர்ஷியின் வருகையை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசார மொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து 'நீ யானை போலச் செருக் குற்றிருந்ததினால், யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன் செய்த விஷ்ணு பூஜையின் மஹிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்து வருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப் பறித்தற்குப் போய் இறங்கிய பொழுது, அங்கே முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றி யிழுத்து அதனாற் கோபங் கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க் கிடந்த ஹூஹூவென்னுங் கந்தர்வன் அவ் யானையின் காலைக் கௌவிக் கொள்ள அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதி மூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து அதன் கையிலிருந்த தாமரைப் பூவையும் தனது திருவடிகளிலே சாத்தப் பெற்று இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன் என்ற வரலாறு அறிக.

போரானை=''யுத்தோந்முகனாய்த் திரிகிறானன்றிறே; செருக்காலே மலைகளோடே பொருது திரிகிறபடி.'' என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

"நாராயணா ஓ — வாராய்"= பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "பதக முதலைவாய்ப்பட்ட களிறு, கதறிக் கைகூப்பி என் கண்ணா கண்ணா வென்ன" என்ற விடத்து வியாக்கியான மருளிச் செய்கின்ற மணவாள மாமுனிகள்—" 'நாராயணா ஓ மணி வண்ணா நாக

ணையாய் வாராய்' என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் 'என் கண்ணா கண்ணா' என்று கூப்பிட்டானாக அருளிச்செய்தார்; "మూలేతి ముక్తపదమాలపతి ద్విపేంద్రే" [மூலேதி முக்தபத மாலபதி த்விபேந்த்ரே] என்று கொண்டு 'மூல மே' என்று கூப்பிட்டானாகப் பௌராணிகர் சொன்னார்கள்; இவை, தன்னில் சேரும்படி என்னென்னில்; மூலம் என்கிற விடத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானாகையாலே அதுக்குப் பர்யாய சப்தங்களை யிட்டு ஆழ்வார்களருளிச் செய்தார்களாகையால் எல்லாம் தன்னில் சேரக் குறையில்லை" என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தகும்.

ஆரிடரை நீக்காய் = முதலைவாயி லகப்பட்டுப் படுகிற துக்கத்தை நீக்க வேண்டுகின்றானல்லன் கஜேந்திராழ்வான் கையில் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ செவ்வியழிவதற்குமுன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெறவேணுமென்பதே அவனது அபிநிவேசமாதலால் அவ்வபிநிவேசம் நிறைவேறப்பெறாமையால்வந்த துக்கத்தை நீக்கச்சொல்லுகிற வித்தனை. "నాహం కళేబరస్యాస్య త్రాణార్థం మధుసూదన। కరస్థకమలాన్యేవ పాదయోరర్పితుం హరేః." [நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந—கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் ஹரே꞉] என்றது காண்க. இவ்வுடம்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப் பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்க வேணுமே என்றே கரைகின்றேனென்றவாறு.

ஈரா = இறந்த கால வினையெச்சம்; ஈர்ந்து என்றபடி. அதனை இடர் கடிந்தான் = அந்த ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் கையிலிருந்த தாமரைப்பூக்களைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றுக்கொண்டானென்றபடி.

இப்படி சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட பல்லாயிரம் திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடைய பெருமான் உங்கள் மகளை நோவுபடுத்தினவன் காண்மின் என்று கட்டுவிச்சி கூறித் தலைக்கட்டினாளாயிற்று. இந்நோய் தீருவதற்கு உபாயமென்ன வென்று விசாரிக்கிறவர்களை

நோக்கித் "தீரா நோய் செய்தான்" என்று சொல்லுகிறபடி பாருங்கள். வேறுவிதமான நோயாகிலன்றோ அது தீரவேணு மென்று அவர்கள் சிந்திப்பர்கள்; ஸர்வேச்வரனடியான நோயென்று தெரிந்தவாறே அவர்கள் 'இந்நோய் தீராமல் நித்ய மாய்ச் செல்லவேணும்' என்று மநோரதிப்பர்களாதலால் அவர்க ளது கருத்துக்கு இணங்கத் தீரா நோய் என்றுளென்க. தீரா நோயாவது பக்தி. இது ஆத்மாவுள்ளவரையில் தொடர்ந்து செல் லக்கடவது; ப்ராப்தி தசையிலும் அநுவர்த்திக்குமிறே. [கட்டுவிச் சியின் பேச்சு முற்றிற்று. இனி, பரகால நாயகியின் நிர்வேதம்.] *

... ... சிக்கனமற்று
ஆரானு மல்லாமை கேட்டெங்க ளம்மனையும்
போரார்வேற் கண்ணீ ரவனாகில் பூந்துழாய்
தாரா தொழியுமே தன்னடிச்சி யல்லளேமற்று
ஆரானு மல்லனே யென்றொழிந்தாள்......—

பதவுரை

எங்கள் அம்மனையும்	(அதற்குமேல்) என்னுடைய தாயா னவள்
மற்று ஆரானும் அல்லா மை சிக்கன கேட்டு	வேறு எந்த தேவதாந்தரமும் இந்த நோய்க்குக் காரணமல்ல வென்பதை த்ருடமாகக் கேட்டுக்கொண்டு
போர் ஆர் வேல் கண்ணீர்!	யுத்தத்திலே பொருந்தின வேல் போன்ற கூரிய கண்களையுடைய தோழிமார்களே!
அவன் ஆகில்	(இந்நோய் செய்தவன்) அந்த எம் பெருமானே யாகிற பக்ஷத்தில்
பூ துழாய் தாராது ஒழி யுமே	(இவளுக்கு உத்தேச்யமான) திருத் துழாய்ப் பிரஸாதத்தைத் தந்தருளா மற்போவனோ;
தன் அடிச்சி அல்லளே	(இவள்) அவன் றனக்கு அடிமைப்பட் டவளன்றோ;

மற்று ஆரானும் அல்லனே என்று ஒழிந்தாள்	(தைவாதீனமாக) வேறொருவனும் இந்நோய் செய்தவனன்றே என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்றொழிந்தாள் (என்தாய்);

—***—இங்ஙனே கட்டுவிச்சி சொல்லி முடித்தவுடனே என்தாயானவள் "அடி குறத்தி! இந்நோய் செய்தது அந்த பரதேவதை தானே, வேறொரு தேவதாந்தரமு மன்றே, இது ஸத்யந்தானு?" என்று பலதடவை கேட்டு அவனேதானென்பதை த்ருடமாகத் தெரிந்துகொண்டு "புவனி யெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரானருளாவிடுமே" என்கிற விச்வாஸந்தோற்ற "இனி நாம் இவள் திறத்துக் கவலைப்படக் காரணமில்லை; இந்நோய் செய்தவன் அப்பெருமானேயாயிருக்கிற பக்ஷத்தில், தனது தாஸபூதையான இவளை ஒரு காலும் கைவிடமாட்டான்; "தன் மன்னு நீள்கழல் மேற்றண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்றபடி திருத்துழாய்ப் பிரசாதந் தந்து அருள் செய்தே தீருவன்; மற்ற தேவதாந்தரமாகிலன்றோ நாம் அஞ்சவேண்டுவது; எம்பெருமானே யென்று நமக்கு ஸத்யமாகத் தெரிந்தபின்பு இனி என்ன கவலை?" என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்றுப் போய்விட்டாள்.

"போரார் வேற்கண்ணீர்" என்றது—அசற் பெண்டுகளைப் பார்த்துத் தாய் பண்ணின ஸம்போதநம். ... ... *

... ... நானவனைக்
காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப்
பேராப் பிதற்றாத் திரிதருவன் பின்னையும்
ஈராப் புகுதலு மிவ்வுடலைத் தண்வாடை
சோரா மறுக்கும் வகையறியேன் சூழ்குழலார்
ஆரானு மேசுவ் ரென்னு மதன்பழியை
வாராமல் காப்பதற்கு வாளா விருந்தொழிந்தேன்—

பதவுரை

நான்	நானோவென்றால்
அவனை கார் ஆர் திருமேனி கண்டதுவே காரணம் ஆ	அவனது கரியதிருமேனியை ஸேவித்தது முதலாக

பேரா பிதற்றா திரிதருவன்	உருமாறி வாய்வெருவிக்கொண்டு திரியா நின்றேன்;
பின்னையும்	அதற்குமேல்,
தண் வாடை	குளிர்ந்த காற்றானது
இ உடலை ஈரா புகுதலும்	(எனது) இவ்வுடம்பைப் பிளந்து கொண்டு உள்ளே புகுந்து
சோரா மறுக்கும்	தளர்த்தியை யுண்டாக்கித் துன்பப் படுத்துகின்றது;
வகை அறியேன்	ஹிம்ஸிக்கும் ப்ரகாரங்களைப்பகுத்துச் சொல்ல வறிகின்றிலேன்;
சூழ் குழலார் ஆரானும்	நிறைந்த கூந்தலையுடைய பெண்கள் யாராகிலும்
ஏசுவர் என்னுமதன் பழியை	அலர் தூற்ற, அத்தால் வரும் அபவாதத்தை
வாராமல் காப்பதற்கு	தடுத்துக்கொள்வதற்காகவே
வாளா இருந்தொழிந்தேன்	(இதுவரை) ஒன்றும் செய்யாமலிருந்துவிட்டேன்;

—***—எனது தாய்மாத்திரம் கவலையற்றுக் கையொழிந்தாளே யொழிய, நான் கவலை தீரப்பெற்றிலேன், என் துக்கம் துலையப் பெற்றிலேன் என்கிறாள் பாகால நாயகி. ஸகல தாபங்களையும் தணிக்குமதான அவனுடைய திவ்ய திருமேனியை அன்றொருநாள் நான் காணப்பெற்றது முதலாக, நிலை குலைந்து வாய்வந்தபடி கண்டவா பிதற்றிக்கொண்டு திரிபவளாயினேன். கள் குடித்த குரங்குக்குத் தேள்கடியும் நேர்ந்தாற்போலே குளிர்ந்த வாடைக்காற்றும் பாவியேனுடலை அறுத்துக்கொண்டே உள்ளே புகுந்து துன்பப்படுத்தாநின்றது; சித்ரவதை பண்ணுநின்றது; அது செய்கிற வகைகள் வாசாமகோசரம்.

அன்றைக்கே நான் மடலூரப் புறப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஸஜாதீயைகளான ஸ்த்ரீகள் யாராவது நிறக்கேடான வார்த்தைகளைச்சொல்லி நம்மை ஏசுவார்களே யென்று லோகாபவாதத்துக்கு அஞ்சி இதுவரையில் மடலூராதே வீணே காலங் கழித்தேன்.... *

வாராய் மடநெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளித்
தாரான் தருமேன் றிரண்டத்தி லொன்றதனை
ஆரானு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால்
ஆராயு மேலும் பணிகேட் டதன்றெனிலும்
போரா தொழியாதே போந்திடுநீ யென்றேற்குக்
காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்
வாரதே யென்னை மறந்ததுதான் வல்வினையேன்
ஊரா ருகப்பதே யாயினேன்......—

பதவுரை

மட நெஞ்சே	"அறிவு கெட்டுக் கிடக்கிற மனமே!
வாராய்	(தூது போக) எழுந்திரு;
வந்து	அவ்வெம்பெருமான் பக்கலிலே சென்று
மணி வண்ணன்	நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையனான அவ்வெம்பெருமான்
நமக்கு அருளி	நம்மேல் க்ருபை பண்ணி
சீர் ஆர் திரு துழாய் மாலை	சிறந்த திருத்துழாய் மாலையை
தரும் தாரான் என்ற இரண்டத்தில் ஒன்றதனை	தருவன் தரமாட்டான் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளில் ஏதாவதொரு வார்த்தையை (அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லியனுப்புகிற சொல்லை)
ஒன்னுதார் ஆரானும் கேளாமே சொன்னக்கால்	அவனையுகவாதவர்கள் எவரும் கேளாதபடி நீ சொன்னாயாகில்,
பணி கேட்டு	அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு
ஆராயுமேலும்	(அன்புடன்) விசாரித்தானாகிலும் சரி
அது அன்று எனிலும்	அந்த ஸங்கதியே நமக்குத் தெரியாதென்று திரஸ்கரித்தாலும் சரி,
நீ போராதொழியாதே போந்திடு	நீ இங்கே வாராது அங்கேயே தங்கிவிடாமல் உடனேவந்து சேர்ந்துவிடு"

என்றேற்கு	என்றுசொன்ன என்பேச்சுக்கு உடன் பட்டு
கார் ஆர் கடல் வண்ணன் பின் போன	கரிய கடல் வண்ணன் பக்கலிலே சென்ற
நெஞ்சமும்	எனது மனந்தானும்
வாராதே	திரும்பி வருதலின்றியே
என்னை மறந்ததுதான்	என்னை மறந்து அங்கேயே தங்கிவிட்டதையோ!
வல் வினையேன்	கொடும்பாவியாகிய நான்
ஊரார் உகப்பதே ஆயினேன்	ஊரார் ஸந்தோஷிக்கும்படியாகவே நிலை குலைந்தேன்;

—***—பரகால நாயகி தனது நெஞ்சைத் தூதுவிட்டுப் பட்ட பரிபவத்தைப் பேசுகின்றாள்.—அறிவு மாண்டுகிடக்கிற நெஞ்சே! எழுந்திரு; தன்னைப்பிரிந்தார் மடலெடுக்கவேண்டும்படியான வடிவு படைத்த அவன் பக்கல் சென்று 'திருத்துழாய் ப்ரஸாதம் நமக்குக் கொடுக்க முடியுமா? முடியாதா? இரண்டத்தொன்று சொல்லிவிடு' என்று ஏகாந்தமாகக்கேள்; அதற்கு அப்பெருமான் ஆதரவு தோற்ற விசாரித்து நல்ல மறுமாற்றம் சொன்னாலும் சரி, அவளாரோ எனக்குத் தெரியாது என்று அநாதரமாகச் சொல்லிவிட்டாலும் சரி; ஏதோ வொரு கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அங்கு விளம்பித்து நிற்காதே கடுக என்பால் மீண்டுவா' என்று சொல்லி எனது நெஞ்சை அவனிடத்துப் போகவிட்டேன்; சர்க்கரைப்பந்தலில் தேன்மழை பொழிந்ததென்று மகிழ்ந்து அந்தப் படுபாவி நெஞ்சு சடக்கெனப் புறப்பட்டுப் போயிற்று. அதுதான் கடல் வண்ணன் பின்னே போயிற்றாகையாலே 'கடல்புக்கது திரும்பாது' என்றபடி என்னை மறந்து அங்கேதானே படுகாடு கிடக்கின்றது! என வருந்துகின்றாள். என் நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப் பெறாத யான் வேறு யாரை வெறுப்பேனென்றதாம்.

நெஞ்சை லௌகிக பதார்த்தங்களிற் செலுத்தி ஒருவாறு போதுபோக்க வொண்ணாதபடி அவ்வெம்பெருமானொருனே இடைவிடாது சிந்தாவிஷய மாகிறானென்று இதனாற் குறிப்பிட்டபடி.

"నపుంసకమితి జ్ఞాత్వా తాం ప్రతి ప్రేషితం మనః। తత్తు తత్రైవ రమతే హతాః పాణినినా వయమ్." [நபும்ஸகமிதி ஜ்ஞாத்வா தாம் ப்ரதி ப்ரேஷிதம் மநஃ— தத்து தத்ரைவ ரமதே ஹதாஃ பாணிநிநாவயம்] என்ற ஒரு கவியின் சமத்காரத்தை இங்கே நினைக்க.

பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில், "நீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கிளிகள் தாமிருக்க மதுகரமெலாம் நிறைந் திருக்க மடவன்ன முன்ன நிரையாயிருக்க வுரையாமல் யான், ஆரி ருக்கினு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணையில்லை யென் றுதாத்தினொடு தூதுவிட்ட பிழையாரிடத் துரைசெய் தாறுவேன், சீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவரங்கரை வணங்கியே திருத் துழாய்தரில் விரும்பியே கொடுதிரும்பியே வருதலின்றியே, வாரிருக்கு முலைமலர் மடந்தையுறை மார்பிலே பெரிய தோளிலே மயங்கி யின்புறமுயங்கி யென்னையுமறந்து தன்னையு மறந்ததே" என்ற பாசுரமும் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும்.

¶ ஆரானு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால் = சத்து ருக்களுடைய காதிலே விழாதபடி ரஹஸ்யமாகச் சொல்லவேணு மென்று நெஞ்சோடே சொல்லியனுப்பினளாம். எம்பெருமானு டைய குணபூர்த்தியைப் பொறுக்க கில்லாத சிலர், நம்முடைய காரியத்தை ஆகவொட்டாமல் கெடுக்கிற முகத்தாலே எம்பெருமா னுடைய தயாவாத்ஸல்யாதி குணங்களை அழித்துவிடக்கூடுமென்று அஞ்சுகின்றாள்போலும். ஒன்னுதார் — ஒன்றுதார்; (தம்மோடு மனம்) பொருந்தாதவர்; எனவே பகைவராவர்.

பணிகேட்டு ஆராயுமேலும் அதன்றேனிலும் = இவ்விடத் திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி—"உன்னைக் கண்டபோதே 'அவள் என்பட்டாள்? அவள் உளளோ? அவ்வாச்ரயம் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்குமோ?' என்று திருவுள்ளமானுனே யாகிலும்; அங்ஙனன்றியே துஷ்யந்தனைப்போலே 'நாம் அங்ஙனைக் கொப்பா ளொருத்தியை அறியோம்' என்றானுகிலும்" என்று.

¶ இப்புத்தகத்தில் முதலில் எழுதப்பட்டுள்ள சிறிய திருமடல் தாத் பர்யஸங்க்ரஹத்தில், இவ்விடத்திற்குத் தாத்பர்யம் சிறிது மாறுபாடாக எழுதப்பட்டு விட்டது. இவ்விடத்து உரைக்குத் தகுதியாக அதனை அறி ஞர் மாற்றிக் கொள்க.

வல்வினையேன்=என் நெஞ்சும் எனக்கு உதவாதபடியான மஹா பாபத்தைப் பண்ணினேனென்கை. ஊராருகட்'பதேயாயி னேன்='ஒரு ஸாதநத்தை அநுஷ்டித்தாலன்றிப் பலன் ஸித்திக்க மாட்டாது' என்று ஊரார் சொல்லுவது; 'ஸாதநாநுஷ்டாநமெல் லாம் கால்கட்டு; அவனாலேதான் பேறு' என்று நான் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது; இப்படி சொல்லிக்கொண்டிருந்த நானே 'மட லூரக்கடவே'னென்று இன்று சொல்ல நேர்ந்தபடியால் என்னு டைய அத்யவஸாயம் பழுதாகி ஊராருடையகொள்கையே பலித்த தாயிற்று என்பது கருத்து. மடலூர்வேனென்றபோதே ஸித்தோ பாய நிஷ்டை குலைந்ததாமிறே. ... ... *

... ... மற்றெனக்கிங்கு
ஆராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மெழுகுபோல்
நீரா யுருகுமென் னாவி நெடுங்கண்கள்
ஊரா ருறங்கிலுந் தானுறங்கா வுத்தமன்றன்
பேரா யினவே பிதற்றுவன் பின்னையும்
காரார் கடல்போலுங் காமத்த ராயினார்
ஆரே பொல்லாமை யறிவார்......—

பதவுரை

எனக்கு இங்கு ஆராய்வார் மற்று இல்லை	என்னைப்பற்றிக் கவலை கொண்டு விசாரிப்பவர்கள் இங்கு யாருமில்லை;
என் ஆவி	எனது ஆத்மவஸ்து
அழல் வாய் மெழுகு போல் நீர் ஆய் உருகும்	நெருப்பினருகே வைத்த அரக்குப் போல்நீர்ப்பண்டமாகஉருகாநின்றது;
நெடு கண்கள் தான்	நீண்ட கண்களும்
ஊரார் உறங்கிலும் உறங்கா	எல்லாரும் உறங்கும்போதிலும்உறங்க மாட்டா;
உத்தமன் தன்	அப்புருஷோத்தமனுடைய
பேர் ஆயினவே	திருநாமங்களாயுள்ளவற்றையே
பின்னையும்	மேன்மேலும்
பிதற்றுவன்	வாய்வந்தபடி சொல்லிக்கொண்டிரா நின்றேன்;
கார் ஆர் கடல் போலும் காமத்தர் ஆயினார்	அகாதமானகடல்போல அளவுகடந்த காமத்தையுடையவர்கள்

ஆரே ஆர்தான்

பொல்லாமை அறிவார் ஸ்வரூப விரோதமறிவர்கள்?

—***—ஆற்ருமை கரைபுரண்டால் சிலபேரோடே ஸல்லாபங்கள் செய்து ஒருவாறு தரித்திருக்க வேண்டாவோ? இப்படி பதற லாமோ? என்று சிலர் சொல்ல, அவர்கட்கு மறுமொழி கூறுகின் ருள் பரகால நாயகி. என் வார்த்தைகள் யாருக்கும் பிடிக்கமாட்டா வாகையால் என்னேடு உசாவ ஆரும் வரமாட்டார்கள்; என்பேரைச் சொன்னுலும் காதை மூடிக்கொள்வர்கள்; * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்துக்கும் * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலேயு மெல்லாங் கண்ணனென்றிருக்கு மெனக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்னெஞ்சம் எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு உசாத்துணே யாவாருண்டோ? நெருப்பினருகே வைத்த மெழுகு போலே சிதிலமாகாநின்றது ஆத்மவஸ்து; உலகத்தாரைப்போலே உறங்கியாகிலும் ஆற்றலாமென்று பார்த்தால் எல்லாரு முறங்கிஞு லும் என் கண்கள் உறங்குகின்றில. இவ்வளவு ஆபத்காலத்திலே வந்து முகங்காட்டி உதவாதவனே மறந்திருக்க வேணுமே, அதுவும மாட்டாதபடி அவனது திருநாமங்களேயே வாய்வெருவாநின்றேன்.

இப்பரகால நாயகி இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் சிலர் ஸ்வ ரூபசிக்ஷைபண்ணத் தொடங்கினர்; அவர்களே நோக்கிச் சொல்லு கின்ருள்—"ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பத்து மாஸம் ஆறியிருந்தாப் போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேண்டாவா? அப்படியிராமல் பதறிஞல் ஸ்வரூபஹாநியன்ரே" என்றுதானே நீங்கள் சொல்லுவது; ஸ்வ ரூபஹாநியை நிணைத்து ஆறியிருப்பவர்கள் மட்டமான காம முடையவர்களென்று கொள்ளுங்கள்; காரார்ந்த திருமேனியைக் காணவேணு மென்னு மாசை கரைபுரண்டிருப்பார்க்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ஆறியிருக்கப்போமோ? அப்படி ஆறியிருந்தவர்க ளுண்டாகில் அவர்களுடைய காதல் அல்பம் என்றன்ரே கொள்ள வேண்டும்—என்கிருள். ... ... *

... ... அதுநிற்க

ஆரானு மாதானு மல்ல ளவள்காணீர்

வாரார் வனமுலே வாசவ தத்தையென்று

ஆரானுஞ் சொல்லப் படுவா ளவளுந்தன்

பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே
தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனாள்
ஊரா ரிகழ்ந்திடப் பட்டாளே மற்றெனக்கிங்கு
ஆரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே......—

பதவுரை

வார் ஆர் வனம் முலை வாசவதத்தை என்று	சச்சணிந்த அழகிய முலையையுடைய 'வாசவதத்தை' யென்று
ஆரானும் சொல்லப் படுவாள் அவள்	எல்லாராலும் புகழ்ந்து சொல்லப்பட்டவளானவள்
ஆரானும் ஆதானும் அல்லள் காணீர்	ஸாமாந்யமான ஒருத்தியல்லள்; (மிகவும் ப்ரஸித்தையாயிருப்பவள்;)
அவளும்	அந்த வாஸவதத்தை தானும்
தன் பேர் ஆயம் எல்லாம் ஒழிய	தனது சிறந்த தோழிகளை யெல்லாம் விட்டிட்டு
பெரு தெருவே	பெரிய தெருவழியே
தார் ஆர் தட தோள் தளை காலன் பின் போனாள்	மாலை யணிந்த பெரிய தோள்களையுடையனும் விலங்கிடப்பெற்ற கால்களையுடையனுமான வத்ஸராஜனென்பவன்பின்னே புறப்பட்டுப்போனாள்;
ஊரார் இகழ்ந்திடப்பட்டாளே	(அவள்) ஊராராலே நிந்திக்கப்பட்டாளோ? (இல்லை)
இங்கு	இப்படிப்பட்ட எனது அவஸ்தையிலே
எனக்கு	பதற்றமுடைய எனக்கு
மற்று கற்பிப்பார்	எனது துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டான பொறுமையை உபதேசிப்பவர்கள்
ஆரானும்	ஆராயிருந்தாலும்
நாயகரே	அவர்கள் எனக்கு நியாமகராவரோ? (அவர்கள் பேச்சை நான் பேணமாட்டேன்.)

—***—இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாமல் நாயகன்பின்னே பதறி ஓடுவது என்னுடைய புதிய வழக்கமல்ல; இதற்கு சிஷ்டாசாரமு முண்டென்று காட்ட முயன்ற பரகால நாயகி, வாஸவதத்தை யென்று ப்ரஸித்தையான ஒரு புராதந ஸ்த்ரீயின் நடத்தையை எடுத்துக் காட்டுகின்றாள்.

"வாரார்வனமுலை வாசவதத்தை யென்று ஆரானு மாதானு மல்லள் காணீர்"=ஸாமாந்யமான ஒரு ஸ்த்ரீயாகில் 'அவளுடைய நடத்தை நமக்கு ப்ரமாணமோ?' என்று கழித்துவிடலாம்; வாஸவ தத்தை அப்படிப்பட்டவளல்லள்; விவேகத்திற் சிறந்தவள்; கற்பில் பெருத்தவள்; அனைவராலும் புகழப்பட்டவள்; அன்னவளது நடத்தை நமக்குப் பரமப்ரமாணமன்றோ வென்கிறாள்.

[அவளுந்தன் பேராயமெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே, தாரார் தடந்தோள் தனைக்காலன் பின்போனாள்.] ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவதத்தா என்று ப்ரஸித்தமான ஸம்ஸ்க்ருத—ஆக்யாயிகாப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக் கப்பட்ட வாஸவதத்தை யென்ற கதாநாயகிதான் இங்கு ஆழ்வா ரால் உதாஹரிக்கப்பட்டவளென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினால் கல்பித்துக் கொள்ளப்பட்டவளே யன்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ, மாலதீ, வஸந்தா என்று சில வ்யக்திகளைக் கவிகள்தாமே கல்பித்துக்கொண்டு நாவல் போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினாற்போல் ஸுபந்துகவியும் வாஸவ தத்தை யென்ற பெயரால் ஒரு வ்யக்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்காரத்தால் ஒரு கதை எழுதிவைத்தான். அர் வாசீநமாகிய அந்த நூலில் வருணிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை இத் திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளல்லள்; அந்த வாஸவதத்தை யின் கதையே வேறு. அவள் ஒரு சாப விசேஷத்தால் கல்லுருவ மடைந்ததாகவும் தனது காதலனாகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே சாபம்நீங்கிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக்காதலனைக்கூடி மகிழ்ந்ததாகவும் அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவதத்தையின் சரிதை அங்ஙனன்று; காதல னும் அப்பெயருடையவனல்லன். "தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுக விட்டு, விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராஜன் பின்னே

போனாள்" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளமையால், இவளது காதலனுடைய பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாறே வேறுவகையானதென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. இவளுடைய சரித்திரம் ஏதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேணும்; ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய சில புராண இதிஹாஸங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு இவளுடைய வரலாறு எட்டவில்லை. இவளது கணவனை வத்ஸராஜனுடைய பெயர் மாத்திரம் மஹா பாரதத்தில் ஒரு மூலையில் படிக்கப்பட்டுளது. எங்கேயெனில்; ஆதிபர்வத்தில் த்ரௌபதியின் ஸ்வயம் வரத்திற்காகத் திரண்ட அரசர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவரும் ப்ரகரணத்தில், இருநூற்றோரா மத்யாயத்தில் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் "వత్సరాజశ్చ మతిమాన్" [வத்ஸராஜச்ச மதிமாந்] என்றுள்ளதுகாண்க. அந்தவத்ஸராஜனே இங்கு "தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன்" என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானாகக் கொள்க. இந்த வரலாறு விரிவாக வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்க. அரும்பதவுரைகாரரொருவர்—"வாஸவதத்தையான ராஜபுத்ரி வத்ஸராஜனென்பானோடே ஸங்கதையாக, அவனை ராஜா சிறையிலே வைக்க, அவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு அவன் பின்னே போனாளென்கிற கதை" என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோமித்தனை. ஆனால், "கதாஸரித்ஸாகரம்" என்கிற வடமொழிப் புத்தகமொன்றில் பன்னிரண்டாவது தரங்கத்தில் இந்த வாஸவதத்தையின் சரித்திரம் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமாக மிகவும் விரிவாயெழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டுகொள்க. அப்புத்தகத்திற்கு எந்தப்புராணம் மூலமென்று ஆராயவேண்டும்.

வாஸவதத்தை யென்பவள் துணிந்து நாயகன் பின்னே பதறிச் செல்லவில்லையா? அவளை யார் ஒதுக்கிவிட்டார்கள்? அவளைப் போலே நானும் தெருவேறப் புறப்படத்தான் போகிறேனென்ற கருத்தாக உரைத்த பரகாலநாயகியை நோக்கிச் சில பெரியோர், 'அம்மா! இப்படி நீ சொல்வது தகுதியன்று; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் இப்படி சொல்லத் தகாது' என்றாற்போலே சில உரைக்க, அவர்களைத் தூக்கி யெறிந்து பேசுகிறாள்—"மற்றெனக்கிங் காரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே?" என்கிறாள். என்னுடைய துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டாக வார்த்தை சொல்லி என்னை சிக்ஷிப்பவர்கள் எனக்கு

நியாமகரல்லர்; அவர்கள் பேச்சை நான் செவியேற்க வேண்டியதே அநாவச்யகம் என்றருளாயிற்று.

பின்னை நீ செய்ய நினைத்திருக்கிற காரியம் என்னவென்று கேட்டார்க்குத் தன் உறுதியை வெளிப்படையாக விளம்புகின்றாள் மேல். ... ... *

... ... நானவனைக்
காரார் திருமேனி காணு மளவும்போய்ச்
சீரார் திருவேங் கடமே திருக்கோவல்
ஊரே மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே
பேரா மருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே
பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர்
ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கங் கணமங்கை
காரார் டீணிநிறக் கண்ணனூர் விண்ணகரம்
சீரார் கணபுரஞ் சேறை திருவழுந்தூர்
காரார் குடந்தை கடிகை கடன்மல்லை
ஏரார் பொழில்சூ ழிடவெந்தை நீர்மலை
சீராரும் மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்
பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை
ஊராய வெல்லா மொழியாமே நானவனை
ஓரானை கொம்பொசித் தோரானை கோள்விடுத்த
சீரானைச் செங்க ணெடியானைத் தேன்துழாய்த்
தாரானைத் தாமரைபோற் கண்ணானை யெண்ணருஞ்சீர்ப்
பேரா யிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தெருவே
ஊரா ரிகழிலு மூரா தொழியேன்நான்
வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்.

பதவுரை

நான் அவனை கார் ஆர் திரு மேனி காணும் அளவும் போய்	காமம் தலைக்கொண்ட நான் அவனுடைய காளமேகத்திருவுருவைக்கண்டு களிக்கும் வரையில் ஊரூராகப்போய்

சீர் ஆர் திருங்கடமே... + ...வடமதுரை—

சிறந்த திருவேங்கட மலை, திருக்கோவலூர், மதிள் சூழ்ந்த காஞ்சி நகரத்திலுள்ள ஊரகம், அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி,

சலியாமற் கிடந்த மருத மரங்களை முறித்த பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவெள்ளறை, திருவெஃகா, பெரிய திருவாலி நகர், திருத்தண்கால், திருநறையூர், குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர், அழகிய தோட்டங்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கம், திருக்கண்ணமங்கை, நீலமணி வண்ணனான கண்ணபிரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவிண்ணகர், அழகிய திருக்கண்ணபுரம், திருச்சேறை, தேரழுந்தூர், ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தை, கடிகைத் தடங்குன்று (அதாவது—சோளஸிம்ஹபுரம்), திருக்கடல்மல்லை, அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவிடவெந்தை, திருநீர்மலை, அழகிய திருமாலிருஞ்சோலை, திருமோகூர், உலகத்தாரனைவரும் துதிக்கின்ற ஸ்ரீபதரிகாச்ரமம், வடதிசை மதுரை (ஆகிய)

ஊர் ஆய எல்லாம் ஒழியாமே	திவ்ய தேசங்களாயுள்ளவற்றில் ஓரிடமும் தப்பாமல் (எங்கும்புகுந்து)
ஓர் ஆனை கொம்பு ஒசித்து ஓர் ஆனை கோள் விடுத்த சீரானை	குவலயாபீடமென்ற ஒரு யானையின் கொம்பை முறித்தும் மற்றொருயானையின் இடரைப்போக்கியும் சீர்மை பெற்றவனாய்
செம் கண் நெடியானை	சிவந்தகண்களையுடையனாய்க்கொண்டு எனக்கு எட்டாதே யிருப்பவனாய்
தேன் துழாய் தாரானை	தேனொழுகுகின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய்
தாமரைபோல் கண்ணானை அவனை	தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையனான அப்பெருமானைக் குறித்து
எண் அரு சீர் பேர் ஆயிரமும் பிதற்றி	எண்ணமுடியாத (கொடிய) குணங்களுக்கு வாசகமான (நூதந) ஸஹஸ்ர நாமங்களைப் பிதற்றிக்கொண்டு
பெரு தெருவே	பெரிய தெருவழியே
ஊரார் இகழிலும்	(என்னை) ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழித்தாலும்

நான் வார் ஆர் பூ பெண்ணை மடல் ஊராதொழியேன்	நான், நீண்டு அழகிய பனைமட்டையைக்கொண்டு மடலூர்வதை நிறுத்தமாட்டேன் (மடலூர்ந்தே தீர்வேன்.)

சிறிய திருமடல் பதவுரை முற்றிற்று.

—***—பந்தடிக்கத்தொடங்கிக் குடக்கூத்திலேயகப்பட்டுமெலிந்த நான், என்னை இப்பாடு படுத்தினவனுடைய காரார்ந்த திருமேனியைக் கண்டு களிக்கப் பெறுமளவும் அவன் குணங்கள் கொண்டாடியிருக்கும் தேச மெங்கும் நுழைந்து, விரஹம் தின்ற என் வடிவைக் காட்டி அவன் குணங்களை யழித்து வழியல்லா வழியினாலாயினும் அவனைப் பெறக் கடவேனென்று தன் துணிவை வெளியிடுகிறாள்.

கச்சியூரகம்=காஞ்சீபுரத்திலுள்ள ஸ்ரீ உலகளந்த பெருமாள் ஸந்நிதி. பேரகம்—அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி.

பேரா மருதிறுத்தான்='பேரா' என்பதை மருதுக்கு விசேஷணமாக யோஜிப்பது; பேராத—(அஸுராவேசத்தாலே) ஸ்திரமாக நின்ற யமளார்ஜுநங்களை என்றபடி. அன்றியே, பேரா என்பதை செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்த காலவினையெச்சமாகக் கொண்டு [பேர்ந்து என்றபடியாய்] தளர் நடையிட்டுக்கொண்டு சென்று 'மருதுகளை முறித்தானென்றுமாம். மருதிறுத்த வரலாறு—குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணன் துன்பப்படுத்துகின்ற பலவிளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந் தீர்ந்து சென்றனர்.—இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரதமாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர்மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால் வஸ்த்ரமில்லாமலே யிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்'

போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி 'நெடுங்காலஞ் சென்ற பின்பு திருமால் உங்களிடம் வா நேரும் ஸமயத்தில் இவ்வடிவ மொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில், கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனர் என்று கொள்ளல் வேண்டும்; "ஒருங்கொத்த விணை மருதம் உன்னிய வந்தவரை" என்றும் "பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை" என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்.

வெஃகா = கச்சியில் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி ஸந்நிதி. இவ்வெம்பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதிநதியைத் தடுக்கும்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கில் பள்ளிகொண்டருளினவனாதலால், அப்பிரானுக்கு, வடமொழியில் 'வேகாஸேது' என்று பெயர்; அது தமிழில் 'வேகவணை' என்று மொழிபெயர்ந்து, அது பின் (நாகவணை யென்பது நாகணையென விகாரப்படுதல்போல, வேகணை என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் 'வெஃகணை' எனத்திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து, அது பின்பு 'வெஃகா' என மருவி வழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க.

திருப்புலியூர்—சிறுபுலியூ ரென்கிற சோழநாட்டுத் திருப்பதியென்று கொள்ளலாமாயினும் குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரென்கிற மலைநாட்டுத் திருப்பதியாகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றினர். விண்ணகரம் = ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி. கடிகை—சோளஸிம்ஹபுரம். घटिकाचलं [கடிகாசலம்] என்பது வடமொழித் திருநாமம்.

ஓரானை கொம்பொசித்த வரலாறு—வில்விழா என்னும் வியாஜத்தாலே கம்ஸனாலழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பலராமர்கள் மதுரைக் கெழுந்தருளிக் கம்ஸனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானைகோபித்துவர, அவ் யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்

றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ் பாணையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உள்ளே சென்றனர்.

எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்மின் — "குணகதநம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமமுண்டிறே; அப்படி குண ஹாநிக்கும் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் பண்ணுகிறேன்"—என்று.

சீரார் திருவேங்கடம் முதலிய பல திருப்பதிகளிலே சென்று ஒவ்வொரு திருப்பதியிலும் ஒரு மூலையிலிருந்து நால்வர்முவர்க்குச் சொல்லி விடுகையன்றிக்கே நெடுவீதியேறப் புறப்பட்டு "இங்கே இப்படி குணம் பாராட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற மஹாநுபாவனுடைய குணஹாநியை நாட்டாரும் நகரத்தாரும் நன்கு அறியுங்கோள்" என்று கோஷம்போட்டு மடலூரக்கடவேன்; இப்படி நான் செய்வதற்காக ஊராரெல்லாரும் என்னைச் சிறிதும் இகழாமல் தலைமேல் சுமந்து கொண்டாடவேணும்; அப்படி கொண்டாடாதே இகழ்ந்து பழி சொன்னார்களேயாகிலும் நான் மடலூருகை தவிரமாட்டேன் என்று தனது உறுதியை உரைத்துத் தலைக்கட்டினளாயிற்று.

பெண்ணை என்று பனைமரத்துக்குப் பெயர்; "வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்" என்று பனைமடலைச் சிறப்பித்துச் சொன்னது என் கையிலே சிறந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கிறபடி பாருங்கள்; இனி எனக்கு என்னகுறை? என் காரியம் கைபுகுந்ததேயாம் என்று தான் பரிக்ரஹித்தஸாதநத்தின் உறைப்பைக் காட்டினபடி. ...

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

சிறியதிருமடல் திவ்யார்த்ததீபிகை

முற்றுப் பெற்றது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முடிவில் அநுசந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

[கம்பர் பாடியது.]

(நேரிசை வெண்பா.)

ஊரா தொழியே னுலகறிய வொண்ணுதலீர்
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும்—பாரெல்லாம்
அன்றோங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநறையூர்
மன்றோங்க வூர்வன் மடல்.

(இதன் கருத்து.) ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய ஸ்த்ரீகளே! எம்பெருமான் எனது முலைத்தடங்களிலே வந்து ஸம்ச்லேஷிக்குமளவும் நான் மடலூருகை தவிரமாட்டேன்; முன்பொருகால் உலகங்களையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநறையூரிலே நாற்சந்தியிலே நின்று பலருமறிய மடலூரக்கடவேனென்று பரகாலநாயகி சொல்லுகிற பாவனையாகவே இப்பாடல் பாடப்பட்டதென்க.

மேல், பெரிய திருமடலில் மடலூர்தற்கிடமான திருப்பதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டுவருமிடத்துத் திருநறையூரை முடிவாகச்சொல்லியிருப்பதாலும், "இரும்பொழில்சூழ் மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல்" என்று தொடங்கித் திருநறையூரில் தளர்ச்சியுண்டானதாக அருளிச்செய்தபடியாலும் அந்தத் திருப்பதியே ஆழ்வாருடைய திருமடலுக்கு ப்ரதாநலக்ஷ்யமான ஸ்தலமென்று கொள்ளப்பட்டது போலும். பெரிய திருமடலின் தனியனோடும் இக்கருத்து இணங்கும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒரு குறிப்பு.

திவ்யப்ரபந்தங்களில் பலபாகங்களை அடியேன் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகமாக மொழிபெயர்த்துவரும் அடைவில் இச்சிறிய திருமடலையும் ஆர்யாவ்ருத்தத்தில் ச்லோகமாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறேனாகையால் ஸம்ஸ்க்ருத ரஸிகர்களுக்கு அது மிகவும் அநுபாவ்யமாயிருக்குமென நினைத்து அதனையும் இங்கே வெளியிடுகின்றேன்.

ப்ர - அண்ணங்கரார்யதாஸன்.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீரஸ்து ॥

ஶ்ரீபரகாலதிவ்யஸூரிப்ரபாஷிதஸ்ய

ஶ்ரீ லகுமதநாபிதாநஸ்ய ப்ரதிக்ருதி: ॥

[ஶ்ரீகாஞ்சீ-ப்ரதிவாதிபயங்கராண்ணங்கராசார்யவிரசிதா]

[சிறிய திருமடல்.]

(தனியன்) முள்ளிச்செழுமலரோ.

(ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்—)

ஸத்க்ஷேத்ரகபாலஸம்ப்ருதிதநோர்யஸ்ய ஸ்ருஷ்டிர்யத:

விஶ்வம் நந்தயதி ஸ்ம கிஞ்சிதபி யோதாரயோ: ।

க்ரோதஸ்ஸத்வவிபூதாயதி யதிந்த்ரோதே ப்ருத:

ப்ரீத்யை நந்தயதாய ந: ப்ரபந்தகோசிகாவ்யாம் க்ருதிம் ॥

அத ப்ரபந்தாரம்ப: ॥

[காரார்வரைக் கொங்கை + அதுவுரைக்கேன் கேளாமே.]

கநஸ்ரிதகிரிஸ்தநாட்யா விஸாலபயோராஶிவஸ்த்ரஸம்வீதா।

உத்த்ருதா நந்தேந ப்ரோண்ணாலிஸ்தீர்ணவதுஸம்ஹாரா ॥

ஶஶிதாரகாதவநஹிதராஹ்யாவரணா ஹஸ்ஸாஶாவ்யஸ்திதா।

யஸ்ய வஶ்யாரணீமநாதஸ்யாஸ்யாம்ஸ்யாஸ்ஸந்தேஜஸ்ஸேநநள ॥

த்ரிதயம் ஹி கயிதஶாஸ்த்ரஸ்த்ரித்ரயம் விஶ்ருஸ்யாதநம் ஸஸ ।

யஶ்ரயாகாஸம்ஜ்ஞம் ப்ரயதே யே தத்ர காமோஜஸ்ஸ: ।

யஶ்ரயாவவிநம்நம்ஸ்ப்ராவாவேவஶ்ஶதேஜஸ்ஸநஸ்யத:

கய யே கயஞ்ச்ருந்த்ரதிஶேவி வஸீவதிபு வஶவதிவாதப்ராப்த ॥

தேஷாம் ஷளகிகவாணீவிவேகவேயாயுதேததேகவவாரம்

அவிவேகஶ்ஶஸ்ஸகஸ்ஸம் தஸ்யாஶாவவாதயாதி நிஶ்சயத ॥ ௧ ॥

[காரார் புரவியேழ் + என்றனக்குற்றதுதான்.]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[காரார் குழலெடுத்துக்கட்டி + சென்றேனென்வல்வினையால்.]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥க0॥
[illegible]
[illegible] ॥ கக ॥
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[காரார் மணிநிறமும் + ஆரானும்மெய்ப்படுவனென்றூர்.]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥கஉ॥
[illegible]
[illegible]

‡ ஶாஸ்த்ரு-ஶாஸ்தா என்கிற ஷஷ்டீதத்புருஷத்தின்பொருட்டு என்கை.

𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍀𑌯𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌸𑍋𑌮𑌃 𑌪𑍂𑌶𑌾𑌙𑍍𑌗𑌦𑌾𑌪𑍇𑌤𑍍 ।
𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍋𑌹𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌦𑌵𑌪𑌸𑍍𑌸𑌷𑍋
𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍍𑌯𑌶𑌸𑍍𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾 𑌨𑌾𑌯𑌕𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕 ।
𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿 ॥
𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌶𑍋𑌭𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍁 ।

[அதுகேட்டுக்காரார் + உமக்கறியக்கூறுகேனே]

𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌾𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌹𑌤𑌚𑍍𑌚𑌪𑌾𑌶𑍍𑌚𑌦𑍈𑌵𑌜𑌾 ॥
𑌨𑍈𑌵𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌹𑌿𑌕𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿𑌯𑌃 ।
𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌽𑌯 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌾𑌦𑍍 𑌪𑌾𑌪𑌿𑌤𑌦𑌪𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌰𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯 ॥
𑌦𑌯𑍍𑌯𑌾𑌦𑌶𑍍𑌶𑌤𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌂𑌪𑌾 𑌨𑌰𑌪𑌿𑌜𑍀𑌦𑌪𑍁𑌤𑌨𑌿𑌹𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯𑍍𑌯𑌾 ।
𑌕𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍍𑌤 𑌚 𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌜𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌶𑌾𑌹𑍍𑌯 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑌤𑍍𑌤𑌭𑌸𑍀𑌦𑌾𑌭𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌹𑌹𑌸𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌾𑌦𑌵𑌸 ।
𑌨𑌿𑌯𑍍𑌯𑌾𑌪𑍈𑌪𑌦𑍋𑌚𑍍𑌦𑌾 𑌨𑌾𑌦 𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤 𑌯𑌪𑌯𑌦𑌿𑌷𑌦𑌪𑌿 ॥ ௨௨ ॥
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌚 𑌨𑍀𑌚𑍋 𑌯𑌾𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌜𑍀𑌜𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑌦𑌹𑌦𑌾𑌮𑌦𑌦𑌿 𑌹𑍋! 𑌶𑌿𑌤𑌶𑌰𑌨𑌯𑌨𑌾𑌃! 𑌪𑍂𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌃 ॥

[ஆராலிவ்வையம் + ஆராவயிற்றினொடாற்றுதான்.]

𑌹𑌪𑍁𑌦𑍀𑌦𑌬𑍍𑌭𑍇𑌦𑌤𑌦𑍍𑌯𑍀𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑌾𑌦𑌸𑌦𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 ।
𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑌮𑌸𑍀 𑌪𑍂𑌪𑌪𑍁𑌣𑍀𑌤𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌪 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌲𑌵𑌂𑌸𑌮𑍍 ॥
𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌕𑌰𑌕𑌾𑌪𑌷𑍁𑌰𑍋𑌗𑌮𑍋𑌪𑌕𑌾𑌭𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌪𑌨𑍍 ।
𑌯𑍇𑌨𑌪𑌦𑌾𑌯𑍍𑌯𑌪𑌯𑍋𑌯𑌦𑍁𑌯𑌨𑌂𑌰𑌪𑌿𑌤𑌂𑌸𑌣𑌷𑌪𑌭𑌾𑌹𑌮𑌪𑌾𑌨𑍍
𑌵𑌿𑌰𑌪𑌿𑌤𑌮𑌾𑌕𑌭𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌽𑌪𑌾𑌪𑌹𑌕𑌾𑌦𑍀𑌣𑍁𑌨𑌿𑌪𑌿𑌭𑍋
𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 ।
𑌕𑌨𑌯𑌿𑌮𑌤𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌦𑌾𑌪𑌿𑌦𑌾𑌮𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌕𑌾𑌭𑌂 𑌤𑌤𑍍 ॥ ௨௩ ॥
𑌸𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍇𑌚𑌭𑌪𑌤𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾 𑌶𑍋𑌹𑌨𑌪𑌦𑌯𑌾 𑌚 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌯𑌰𑌯𑌾 ।
𑌕𑌞𑍍𑌚𑌕𑌦𑍍𑌜𑌭𑌕𑌚𑌯𑌾 𑌯𑌶𑍋𑌦𑌯𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌯𑌸𑌕𑌪𑌾𑌣𑌿𑌕𑌯𑌾 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌭𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌹𑌪𑍁𑌯𑌃𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌦𑌧𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌦𑌪𑍁𑌯𑍍𑌯 ।
𑌸𑌦𑍍𑌹𑍃𑌤𑌦𑌦𑌿 𑌨𑌵𑌨𑍀𑌤𑌂 𑌚𑌷𑌕𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌦𑌿𑌪𑍂𑌪𑌪𑍁𑌣𑌪𑌦𑌾𑌯𑌾𑌯

[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।

[அன்றியும் நீரார் + சோரவகையே சிலைகுனித்தான்.]

[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥

[செந்துவர்வாய்வாரார் + ஆராவெழுந்தானரியுருவாய்.]

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ௫௦ ॥

[illegible]

அன்றியும்பேர்வாமனுகிய + தீராநோய்செய்தானெனவுரைத்தாள்

[illegible]

சிக்கனமற்ருரானுமல்லாமை* ஆரானுமல்லனேயென்றெழுந்தாள்

[illegible]

[நானவனைக்காரார் திருமேனி + வாளாவிருந்தொழிந்தேன்.]

[illegible]

[illegible]

[வாராய்மட நெஞ்சே + போயினவேயிதற்றுவன்.]

[illegible]

[காரார்கடல்போலும் + கற்பிப்பார் நாயகரே.]

[illegible]

𑌐𑌨𑍍𑌦𑌵 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌶𑌯𑌵𑌿𑌰𑌹𑌵𑌶𑌤𑌾𑌰 𑌇𑌹 𑌦𑍋𑌷𑍀𑌶𑌾𑌃 ।

[நானவணிக்காரார் + வாரார் பூம்பெண்ணே மடல்.]

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌨𑌿𑌭𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌿𑌕𑍍𑌕𑍃𑌤𑌕𑍋𑌣𑌾𑌽𑌹𑌦𑍂𑌰𑌸𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌰𑍍𑌤𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇𑌶𑌮𑍇𑌶 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌾𑌯𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌰 ॥
𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌜𑌾𑌰𑍍𑌨𑌹𑌰𑍍𑌷𑌹𑍇𑌲𑌿𑌸𑌨𑌾𑌯𑍇 𑌸𑌿𑌤𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 ।
𑌵𑍇𑌮𑌾𑌸𑍇𑌤𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇𑌵𑍍𑌯𑍂𑌹𑌦𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍀𑌤𑌵𑌾𑌤𑌵𑌰
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌰𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌮𑌰𑍁𑌵𑌰𑍍𑌯𑌰𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑍂𑌤𑌾𑌰𑍍𑌦𑌿𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌵 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 ।
𑌰𑌘𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌦𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑌿 𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌜𑌾𑌤𑍇 ॥௧௭॥
𑌨𑍀𑌲𑌮𑌣𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌹𑌾𑌹𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑌨𑌾𑌯𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌵𑌦𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌣𑍍𑌠𑌵𑍋𑌣𑌨𑌮𑌰𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑌰𑍍𑌷𑌿𑌵𑌯𑌿𑌕𑌾𑌵𑍇𑌽𑌬𑍍𑌧𑌿𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 ।
𑌰𑌘𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌦𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌮𑌵𑍀𑌶𑌾𑌵𑍍𑌯𑌹𑌮𑌵𑌦𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 ॥ ௧௮ ॥
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑍌𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑍇𑌹𑌵𑌰𑍍𑌵𑌦𑌧𑌨𑌿𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇
𑌸𑌚𑍁𑌜𑌨𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌤𑌵𑌿𑌹𑌵𑍇𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌦𑍇𑌯𑌰𑌾𑌸𑌦𑍋𑌵𑍍𑌯𑌧𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌰 ॥
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑍀𑌚 𑌸𑌦𑍇𑌶𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌯𑌪𑌰𑌦𑍇𑌷𑍍𑌨 𑌦𑌹𑌰𑌸𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 ।
𑌵𑌣𑌕𑌮𑌜𑌧𑌘𑌹𑌞𑍍𑌚𑌕𑌦𑌵𑌰𑌮𑌜𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌤𑌮𑌣𑌾𑌧𑍍𑌯𑍃 ।௭௧।
𑌸𑌦𑌰𑌣𑌯𑍋𑌚𑌨𑍀𑌶𑌂 𑌸𑍍𑌹𑍃𑌤𑌦𑌾𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌤𑌵𑌸𑌿𑌕𑌾𑌦𑌾𑌯𑍍𑌯𑍃 ।
𑌸𑍍𑌤𑌕𑍍𑌵𑌾𑌸𑌰𑌸𑌿𑌜𑌯𑍋𑌚𑌨𑌦𑌸𑍍𑌵𑍃𑌕𑍍𑌯𑌾𑌣𑌮𑌣𑌸𑌦𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌃 ॥
𑌵𑌿𑌵𑌯𑌤𑌰𑌵𑍀𑌥𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌰𑌸𑍍𑌯𑌜𑌨𑌷𑍍 𑌧𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 ।
𑌦𑍀𑌵𑍁𑌦𑌨𑌾𑌹𑌰𑌵𑌾𑌚𑌯𑌾𑌨𑌦𑌕𑍍𑌰𑌕𑌾𑌽𑌹𑌦𑌵𑌰𑌤𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 ॥

சிறியதிருமடல் முற்றிற்று.

[ஊராதொழியேன்.]

லஜ்ஜாம் நைஹம் ஸுஹ்ருஜ்ஜநதாபீக்ஷ்யம் ந ஜஹ்யாம் பூர்வம்
ஹோஹோ ஸர்வஸாதாரணம் இதி நா:! யாவத் க்ருத்வா து நை ஹரி: ।
ஸ்ரீ ஶ்ருத்வா ஸோஹம் ஸஹ்ருஜ்ஜகதீ தத்ஸர்வதோஷாய
தேஷி த்ருத்வா பரிஷ்ட்வா தநயாம் பாஷேஸரோராஹணம் ॥

இதி பரகாலகவிஸிதமஹாவாக்ய ஸம்ஸ்க்ருதவிவர்தநம் ।
காஞ்சீவாஸிஹயங்கரவம்ஶ்யாண்ணங்கராசார்யவிரசிதோ ஜயதி ॥

[ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில் பலபல பாகங்கள் இவ்வாறு ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகரூபமாக அடியேனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. நாலாயிரத்திற்கும் இவ்வாறு சுலோகங்கள் எழுதப்பட்டும் வருகின்றன. அவை முறையே வெளிவரும்]

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர, அண்ணங்கராசார்யதாஸன்.